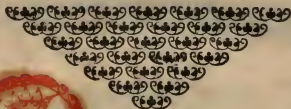

GEORGII HORNII
DISSERTATIO
DE VERA
AETATE MUNDI:
QUA

Sententia illorum refellitur qui statuunt Natale
Mundi tempus Annis minimum 1440.
vulgarem æram anticipare.

• LUGDUNI BATAVORUM,
Apud JOANNEM ELSEVIRIUM
& PETRUM LEFFEN,

CID IDC LIX.

ATLAS MONDIAL

ou

ou

LIBRARY

Nobilissimis, Amplissimis & Prudentissimis Viris,

- D. AMELIO à BOUCHORST, Wimmenumi Domino, Ex ordine Equestri in Delegatorum Hollandiæ Ordinum Collegio Præsidi, Rhenolandiaë Aggerum Comiti.
- D. GERARDO SCHAEP, J. C. Cortenhovii Domino, Consuli Amstelodam. & ad Reges Daniaë Succiaëque Exlegato.
- D. CORNELIO DE BEVEREN, Equiti, Strevvelshoeckii, West Iffelmondæ, Lindæ &c. Domino, in Concilio Præpot. Hollandiæ Ordinum Ordinario Assessori, ad Reges Britanniaë & Daniaë Exlegato.

Academiaë Lugd. Bat. Curatoribus, Eorumque Collegis,

- D. JOHANNI vander MAERSCHE.
- D. MAURITIO vander AA.
- D. WILHELMO HASIO.
- D. HENRICO à WILLINGEN, J. C. Florentiss. Reip. Lugdunensis Consulibus.

N E C N O N

Amplissimo, Consultissimoque Viro,

- D. JOHANNI à WEVELINCHOVEN, J. C. Reip. Leidenensis Syndico, & Academiaë Curatoribus à Secretis.

Dominis suis colendis,

D.C.Q.

GEORGIUS HORNIUS.

Handwritten text in a cursive script, likely a letter or document. The text is mostly illegible due to fading and bleed-through from the reverse side. Some words are faintly visible, such as "Dear Sir" at the top and "Yours faithfully" at the bottom.

Handwritten text in a cursive script, likely a letter or document. The text is mostly illegible due to fading and bleed-through from the reverse side. Some words are faintly visible, such as "Dear Sir" at the top and "Yours faithfully" at the bottom.

Handwritten text in a cursive script, likely a letter or document. The text is mostly illegible due to fading and bleed-through from the reverse side. Some words are faintly visible, such as "Dear Sir" at the top and "Yours faithfully" at the bottom.

Handwritten text in a cursive script, likely a letter or document. The text is mostly illegible due to fading and bleed-through from the reverse side. Some words are faintly visible, such as "Dear Sir" at the top and "Yours faithfully" at the bottom.

Cum nuper delirus quidam Præadamita, portentoso commento, authoritatem Sacrarum Scripturarum, ex absurdis gentilium antiquitatibus convellere conaretur: quam nulla sane confutatione assertio illa impia & ad Atheismum rectâ ducens, indigeret apud illos qui fide credunt conditum esse mundum: multi tamen viri excellentes, magno ingenio vesaniam illam ita argumentis firmissimis contuderunt, ut nata simul atque extincta fuerit nullis fulta rationibus malefana opinio; & si qui sectatores ejus restant, illi vel contemptu, vel pœnis Magistratum coërceantur.

Ita cum jam debellatum esset, & ipse Præadamita sententiam suam abjurasset, novum quoddam argumentorum genus repente emerfit, quo nimirum longe fortius opinio illa expugnari, simulque sacrarum authoritas literarum vindicari ab improborum cavillationibus possit: si nimirum *Mosaicam Historiam non in tam arcta spatia constringamus, quam faciant hujus seculi Iudæi & qui eos sequantur Christiani: Sed rejectis Codicibus Hebræis, versionem Græcam, qualis hodie extat, sequamur, adeoque natale mundi tempus annis minimum 1440. vulgarem æram antici-*
pare

pare statuamus. Ita etiam existimant satis spatii fore gentilium antiquitatibus cum fide Sacrarum Scripturarum conciliandis.

Quanquam verò intentio procul dubio sit bona ac id præcipuè spectetur, ut Mosis Chronologia cum gentilium annis eo facilius conciliari possit: tamen si rem suo pondere æstimemus, non modo falsam, verum etiam periculosa[m] deprehendemus hanc assertionem, & ex qua multa in Ecclesiam incommoda ac confusiones deriventur. Nam, ut pauca tantum referam; si Codex Hebraïcus non est præferendus Codicibus Græcis: consequitur in nullis hætenus Ecclesiis occidentalibus veram Sacrarum Scripturarum versionem receptam fuisse: quippe quæ omnes suas versiones, vel ad Hebræos Codices tanquam authenticos, vel ad Latinam, adornarunt. Superflua etiam ac inutilis foret omnium illorum Regum, Principum, Magistratuumque cura, qui versiones ex solo textu Hebræo maximo sumtu & ingenti labore procurarunt, easque in omnibus scholis ac Ecclesiis, tanquam textui authentico congruas, recipi & observari sanciverunt.

Ac profecto mirum videri queat, cum etiam profanis scriptoribus, quanquam neque eorum autographa extent, ea autoritas tribuatur, ut
ver-

versionibus suis longe præferantur : sola Biblia
Hebræa adeo contaminata censeri , ut non nisi
ex versione Græca , eaq; & recentioris ævi & ob-
scuri ac ignoti interpretis , corrigi ejus errores ac
sensus intelligi possint. Melior scilicet conditio
Homeri aut Virgilii erit , quorum Codices per tot
secula ad nos pervenisse incorruptos statuunt ,
quam sacrarum scripturarum ; quæ amissa textus
Originalis & Hebræi *authenticæ* , omnem integritatem
suam non nisi versioni Græcæ debeant. Quasi
neque Deo , cujus inspiratione acti scripserunt
Prophetæ & Apostoli , curæ fuerit conservatio
earum , & Iudæi hoc præcipuè egerint , ut quam
contaminatissimos haberent Codices : cum singulæ
nationes id imprimis operam dent , ut libros ad
sacra & Rempublicâ spectantes , singulari diligen-
tia incorruptos servant : & si hoc Iudæorum pro-
positum fuit , Codices suos corrumpere , profecto
non in numeris annorum , sed illis maxime locis
quæ ad fidem Christianam confirmandam spe-
ctant , impietatem suam exeruissent.

Sed gravis omnino injuria Iudæis hac accusati-
one infertur , & longè atrocior Christianis , quasi
illi in tam nefando crimine cum Iudæis data opera
conspirassent , & corruptam editionem Hebræam ,
optimæ & integerrimæ Græcæ versioni supina
negli-

negligentia & turpi stupiditate, anteposuiſſent.

Nam ſi *Codices Hebræi ſunt corrupti, & Samaritanus Codex longe nobis ſanctior eſſe debet atque Hebræus*: Si quæ de perpetua & conſtanti librorum Sacrorum conſervatione dicuntur, mera ſunt impoſtura & Iudæorum fabella: Si verſio LXX. Interpretum omnium eſt optima antiquiſſimaque, & ſeniores illi integrior, minusque à ſe invicem diſcrepantes ſecuti ſunt *Codices*: Si ævi & lacunæ *Hebræici textus plurimæ, præcipuè ex LXX. Seniorum translatione emendari debent*: Si *Græca tranſlatio innumeris in locis Hebræicorum voluminum authoritati eſt anteponenda*: Si *juxta receptam Hebræici Codicis Scripturam, non gentium tantum Hiſtoriis, ſed & iſtis Sacris literis mera infertur nox*: Si *LXX. Senum verſio longè ad nos incorruptior pervenit quam Codex Hebræus*: Si *vetus Scriptura Hebræica alia fuit antequam interpolaretur à Iudæorum Magiſtris*: Si illi qui ſequuntur *Iudæorum codicem, veritati fucum faciunt, ac latiſſimam improbis aperiunt portam ad impugnandam ſacrarum literarum fidem*: Si, inquam, hæc ita ſe habent, quid ultra moramur? Cur nos Eccleſiaſque noſtras adeo decipimus, verſionibus ad *Hebræos Codices tam corruptos & periculofos, adornatis*? Cur non abolito Codice Hebræo, tanquam corruptiſſimo ac imperfectiſſimo, ſoli textui Græco inhæremus, & ex eo verſiones Eccleſiaſti-

cas

cas elaboramus ? Hæc enim omnia ex nova hac doctrina ultro consequi, nemo diffitebitur.

Quod si vero hæc omnia longe aliter se habent & textus Hebræicus ad nos incorruptus pervenerit (quod etiam de Græco N. Test. intelligendum) si versio Græca quæ sub LXX. interpretum nomine circumfertur, non sit antiqua illa & Ptolemaica, sed recentioris cujusdam ac ignoti autoris, omniumque corruptissima & pessima: judicent æqui bonique omnes, quam dura sit hæc accusatio, & quam nullis fultæ rationibus illæ Codicis Hebræi ac qui eorum auctoritatem sequuntur, criminationes.

Quanquam vero non dubitem viros pietate & doctrina præstantes defensionem Hebræi Codicis in tam gravi causa, ex professo ac luculenter suscepiuros: puca tamen & ipse, quantum per temporis angustias aliasque occupationes licuit, ad hanc controversiam præfari volui: nullo sane contradicendi studio, aut quasi contentionibus ejusmodi delectarer: sed impulit me ante omnia amor veritatis, ac erga sacras literas, quas à puero didici, reverentia; tum quia ipsi hoc argumentum præcipue in rebus ad Chronologiam & Historiam spectantibus occupatur, quas jussu vestro in hac Academia publicè profiteor.

* *

Vobis

Vobis vero V. Nob. & Ampliff. hoc quaecun-
que opusculum inscribere volui, hanc præcipuè
ob causam; quod cum singulari affectu authorita-
tem sacrarum scripturarum colatis, quam optimè
etiam & integerrimè de tota hac controversia ju-
dicare possitis. Lugd. Bat. Kal; Apr. clō Iōc. LLX.

AD

AD LECTOREM.

*V*el compendiariorum, Lector benevole, pondus rationum, quae in hac de annis mundi controversia ab utraque parte in medium adducuntur, perspicias, paucis hac praemittenda esse duxi. Qui numeros in Codicibus Hebraeis corruptos asserunt, versionibus lxx Interpretum & Samaritana; deinde auctoritate Fl. Iosephi, ac denique Chaldaeorum, Aegyptiorum, Sinensium, Epochis atque Annalibus, se tacentur.

Qui numeros in Codicibus Hebraeis incorruptos asserunt, versionibus Syriaca Thaddaei Apostoli, Chaldaica Onkelosi, Latina Hieronymi, Codicibus Evangelistarum antiquissimis, Beroso Babylonio, Philone Iudaeo & Annalibus ac Epochis earundem gentium, sententiam suam confirmant. Id nunc queritur, cuius partis auctoritates sint praeferenda? Versio Graeca quae hodie extat, & quam splendido lxx. interpretum titulo venditant, non est primæva illa iussu Ptolemæi confecta, sed incerti & recentioris auctoris, ut prolixè probant editores Bibliorum Parisiensium. Ejus igitur auctoritas nulla est, quia & recentior est & incerti auctoris, ac infinitis locis discrepat à primæva editione lxx Interpretum. Samaritana versio, neque cum Hebræo textu in numeris, neque cum Gra-

AD LECTOREM.

eo consentit, sed peculiarem quasi annorum sectam constituit. Itaque pariter Codicibus Hebraorum ac Græcorum repugnat. Iosephus versionem Græcam fuit secutus, & in annis secum ac cum Hebraeis, Græcis & Samaritanis, discordat. Annales Chaldaeorum, Aegyptiorum, Sinensium, in quibus dissentiunt à Mose Hebræo, manifesti falsi sunt; in certiori autem Epocha exactissimè cum eo conveniunt. Atque ita se habent auctoritates quæ contra Mosis Codices Hebræos erumque integritatem afferuntur. Restat ut videamus quantum illis tribuendum quæ pro Mose Hebræo allegari possunt, Primum merito suo locum sibi vindicat omnium & antiquissima & correctissima versio Syriaca: cujus in Ecclesia Christi auctoritas veneranda semper fuit, & ex qua sola de integritate Codicum Hebraorum indubie judicari potest. Nam quod antiquitatem spectat, prior ejus pars usque ad Prophetas jam circa A. M. 3000. Posterior, paulo post ascensionem Christi, ab Apostolis, vel eorum discipulis, translata fuit. Ita enim tradunt ipsi Syri, ut videre est apud Iesudam Episcopum Hadensem Mesopotamæum, in vetustissimo libro Syriaco, sexcentis abhinc ferè annis manuscripto, cui titulus: Dilucidatio dictionum & verborum difficilium Scripturæ Sacræ. Volunt autem translationis hujus autores fuisse duos Syria Reges, Hiramum Tyri, & Abgarum Edessa. Id certum est Syriacam versionem Codicum Mosis, jam aliquot seculis ante Christum natum extitisse, ipsosque Syros constanter retinuisse versionem ex Hebræo textu translata. Et in hanc Iacobus Syrus, ac post eum D. Ephrem commentaria sua in universam Scripturam Syriacè ediderunt, quod Scriptura jam multis seculis ea lingua extaret. Iacobus autem ille interfuit concilio Niceno, quod celebratum A. Ch. 325.

Ergo ante Iacobum jam multis seculis extabat versio Syriaca,

AD LECTOREM.

riaca, Hebraeo textui censoria, quem (saltem ex parte) & Thaddaeo translata uno ore Syri tradunt. Hac versio Syriaca tanta antiquitatis & auctoritatis, planè consentit in annis cum textu Hebraeo, & Kainanem ignorat, adeoque illa distinctio inter Codices Hebraeos antiquos & recentiores evanida est, cum multis ante Christum seculis, & tempora lxx Interpretum, eadem qua hodie lectio in Codicibus Hebraeorum fuerit.

Proximè Syriaco textui succedit translatio Chaldaica, & ipsa antiquitate versionis lxx vel aequalis, vel superior. Constat enim post captivitatem Babylonicam, quod exolevisset lingua Hebraea, neque eam Iudaei amplius intellexerent, versiones Chaldaicas adornatas in Pentateuchum quidem ab Onkelos, in alios libros ab aliis interpretibus. Hac igitur versio, longe sanè majoris auctoritatis quam Samaritana, plane in annis Mosi Hebraeo consonat ac Kainanem ignorat.

De Latina Hieronymi versione non est quod quinquam addamus. Ejus aetate Hebraei Codices cum Syriaca & Chaldaica versione in annis planè consentientes erant.

Accedunt Codices Evangelistarum antiquissimi, in quibus isidem nullus apparet Kainan, adeoque integritas textus Hebraei approbatur.

Berosi magna quoque auctoritas in hac controversia est; qui origine Babylonius, Alexandro Magno οὐχ ἔχων, ex ipsa Chaldaica Mosi versione historias suas adornavit. Etiam huic ignotus Kainan.

Iam quod Epochas profanarum gentium spectat, quam earum nulla contra Moysen debeat haberi ratio, ubi tamen consentiunt, etiam veritatem & sinceritatem Codicum Hebraeorum, incalenter comprobant.

Chaldaeorum era ex Callisthenis ad Aristotelem rescripto, est manifesta. Illi enim annos mille nongentos & tres ad cap-

AD LECTOREM.

tam ab Alexandro Babylonem numerarunt . Hic numerus planè cum Mose Hebræo convenit, qui Nimrodum Chusifilium, Chami nepotem, primum Chaldaorum vel Babyloniorum Regem facit .

Ægyptiorum æra ex Constantino Manasse patet : qui in Annalibus suis refert Ægyptiorum Regum imperium durasse annos mille sexcentos sexaginta tres ; hos si à tempore quo Cambyfes Ægyptum expugnavit , retro numeres , præcise incidunt in tempora Pelegi & divisionem gentium Moſis Hebræi .

Sinenſium vel Serum æra certior annis bis mille ducentis & ſeptem antevertit nativitatẽ Chriſti . Ita etiam horum Annales (ſeculiſ quos ipſi pro fabuloſis habent & incertiſ) exacte Moſis Hebræi calculum approbant .

Facile nunc erit cuiſvis judicare ex harum inter ſe authoritatum, quibus utraq; ſententiã inſtititur, comparatione, à qua parte ſtet veritas . Præſertim cum antiquiſſima illa & jam ante Chriſtum ac paulo poſt in eccleſia Iudaica recepta , ſive verſiones, ſive Paraphraſes , cum textu Hebræo, qualiſ hodieque extat, in calculo annorum (de hoc enim nunc agitur) ad amuſſim concordent . Inſpiciendæ quidem etiam ſorent Coptitarum, Armeniorum & Abiſenorum verſiones ; ſed earum neque copia datur, neque præſerenda ſunt authoritati Syriæ & Chaldaæ, in quibus tanquam abunde ad omnem de integritate textus Hebræi ſcrupulum eximendum ſufficiẽtib; , acquieſcere animus Chriſtianus & poteſt & debet . Præſertim, quia profana etiam Hiſtoriæ cum Hebræorum Chronologia, in annis (neque enim nunc de veritate Hiſtoriarum & perſonarum agitur) tam pulchrè conveniunt, ut nulla plane opus ſit eorum amplificatione ex corruptis Græcorum, Samaritarum & Iosephi ſupputationibus ,

AD LECTOREM.

*A creatione ergo usque ad diluvium elapsi sunt anni 1656.
Post diluvium autem hæc secundum Codices Hebræorum Mo-
sis temporum ratio deprehenditur.*

A. M. Initium regni. Post diluvium.

1771.	<i>Chaldaeorum.</i>	114.
1816.	<i>Ægyptiorum.</i>	159.
1893.	<i>Sinensium.</i>	235.
2083.	<i>Profectio Abrahami.</i>	427.
2513.	<i>Exitus ab Ægypto.</i>	856.
3000.	<i>Templum Salom.</i>	1343.
3326.	<i>Roma condita.</i>	1671.
3328.	<i>Olympiades.</i>	1673.
3693.	<i>Æra Seleucid.</i>	2036.
4000.	<i>CHRISTVS natus.</i>	2343.
4004.	<i>Æra Dionysiana.</i>	2347.

GEOR.

1892

GEORGII HORNII
DE VERA
AETATE MUNDI
DISSERTATIO.

CAPVT PRIMVM.

*Temporum rationem ex Hebraeis Mosis Codicibus
petendam, nec illos corruptos esse.*

um mundum non ab æterno
extitisse, sed in tempore à Deo
creatum, monumenta sacra
testentur; initia ejus investi-
gantibus, ex solo Mose, ut fi-
dei, ita quoque temporis, pe-
tenda sunt principia; idque a-
pud omnes Christianos in confesso hætenus
fuit. Cæterum cum Mosis libri variis extent lin-
A guis

guis, quarum una Hebræa, tanquam authentica & originalis habetur: reliquæ Samaritana & Græcanon nisi traduces sint: nihil quidem modestis ingeniis dubitandum relinquebatur, quin fontes rivulis, exemplar primævum, versionibus præferendum esset. Sed curiositas humana qualescunque reperit causas quibus tot seculorum confessione stabilitam veritatem, inanibus ferè lacefferet tricis. Accusant Hebraica exemplaria maximorum criminum: corrupta illis videntur omnia quæcum præconcepta opinione non consentiunt: & ut Gentilium Annalibus, quorum antiquitates idoneis carent testimoniis, suam afferant integritatem, malunt convellere Hebræos Codices, ingentemque scilicet annorum 1440. à Mose prætermisforum hiatum ex Seniorum LXX. vel Samaritarum ac Josephi lacunis refarcire. Neque vero constitutum nobis est de integritate vel corruptione textus Hebræi, versione LXX. ut vocatur vulgo, interpretum, literis & vocalibus Hebræorum, præoccupatum jam à multis argumentum, fusè persequi; quod ne ipsi quidem nisi obiter & ex aliorum præscripto, attingunt. Credituri nimirum textui Hebræo, *si Mosis haberemus autographum*. Quod quia non extare noverunt, hinc illæ in

læ in librariorum accusationes & omnia variis lectionibus contaminata queruntur. Ostendant verò nobis illi autographa LXX. Interpretum, Samaritarum & Josephi : ac tum demum de illorum Codicum autoritate glorientur. Nunc cum omnia hæc multis modis vitata esse, propria confessione testentur ; viderint quæ pietate in Mosis codices adeo injurii sint, quos cum ipse Deus a manu sui dictarit, quis dubitet quin singulari semper cura & providentia, omnem corruptionem, quæ quidem veritatem divinarum revelationum spectet, ab iisdem per tot secula prohibuerit ? Ita quidem ut firmiter statuendum sit, depravationem codicum Hebræorum nec admissam fuisse nec potuisse admitti, sive per fraudem Judæorum sive per incuriam librariorum. Non quod unus alterve librarius, præsertim Sacrarum Scripturarum incuriosus & mercenarius, non potuerit interdum dormire & labi in transcribendis Hebræis codicibus : sed quia impossibile fuit omnes labi & in tam crassos errores conspirare, præsertim illos qui legis studiosi ac Synagogarum præfides erant, quorum quanta circa codices sacros religio fuerit ex his Philonis apud Eusebium lib. vii. Ευαγγ. παρ.

apparet: πλείω δ' ἔν η̃ διγίλια ἔτι μὴ ῥῆμά γε αὐτοῦ μόνον

τῶν ἱερῶν αὐτῆς γεγραμμένων κινήσαι, ἀλλὰ καὶ μὲν ἀπὸ τῆς ἀποθανεῖν, ὑπομεῖναι τῶν, ἢ τοῖς ἐκείνῃ νόμοις καὶ ἔθεσιν ἐναντία πεισθῆναι. Accessit ad hanc Judæorum in conservando Sacro codice religionem, stupenda Massoretarum diligentia, qui etiam singulas literas in censum retulere, & si quæ corruptelæ in quædam exemplaria irrepsent, ex correctissimis & indubitatis ipsis in perpetuum sustulerunt. Sed unum ipsis scilicet defuit quod non ex Græcis LXX. exemplaribus suas correctiones instituerunt. Ita enim omnia bene habuissent & annos 1440. ad magna Regum ultra diluvium excurrentium apud Chaldæos, Ægyptios, Sinenses, spatia explenda, struendamque novam & Hebræis Codd. incognitam Chronologiam lucrati fuissent. Neque tamen diffitemur esse in verbis quibusdam & literis discrepantias: Sed quæ sensum integrum relinquant. Quod multi pietate & doctrina præstantes Ecclesiarum Doctores ita confirmarunt ut sola pervicacia refragari possit. Samaritanum codicem vel eo argumento Hebræis fontibus præferunt quod *scripturam & characteres servant qui jam inde à temporibus Moysis in usu fuere.* Hoc enim quasi probe sibi cognitum & perspectum, ex quorundam temeraria assertione affirmant, ipsi Mosi illu-

illudentes qui si revivisceret ne unum quidem apicem in Judeorum libris assequeretur, cum literas habeant à Chaldeis, puncta vero & apices à Massoretis. Quorum etiam industriam suo supercilio alte despi-ciunt quod textum Hebræum non correxerint ad versiones cum alias tum præcipue illam septuaginta inter-pretum. Hæc enim ipsis ex omnium optima antiquissi-maque: Cum tamen certum sit illam quæ hodie extat, nequaquam esse primævam, vel qua Ori-genes in hexaplis usus: sed ex multis vitiosis di-verforum authorum exemplaribus consutam & quam ipsi, quotiescunque suo proposito adver-satur, audacter erroris arguunt ac censoria virgu-la invadunt. Ita Scripturarum majestas Sacrarum tandem obnoxia erit judiciis Criticorum quorun-dam qui ex novitate gloriam quærunt. Sed non deerunt viri zelo divino flagrantés qui grassantem indies audaciam pro merito compescant. Ego paucis id tantum agam ut ex numeris quo profani etiam populi utuntur, ostendam, omnia opti-me cum Hebræis codicibus in temporum ratione convenire; Neque tanti penes me erunt vel Chal-dæorum Sari, vel Ægyptiorum Dynastiæ, vel Sīnensium Annales, adhuc Europæ parum, nisi ex quorundam fide cogniti, ut vel annum addere

Mosaico calculo ausim. Itaque à condito mundo ad hunc annum 1659. effluxisse annos 5663. à creatione ad diluvium 1656. à diluvio ad profectiorem & peregrinationem Abrahami 427. Templum Salomonis dedicatum ipso anno M. 3000. Christum natum ipso A. M. 4000. assero & contra quosvis, Deo favente, defendam.

CAPUT II.

*Rejiciuntur argumenta illorum qui annos in Codd.
Hebrais corruptos asserunt.*

Primum argumentum eorum qui corruptos esse numeros codicis Hebræi affirmant, est; quod nulla justa sit proportio inter vitæ & pubertatis annos. Atqui Deus ita sanxit naturæ leges, ut ubi longa vita, illic quoque sera esset pubertas. Si quis primorum patriarcharum vitam examinet, inveniet illos quanto diutius vixerint, tanto quoque tardius liberis operam dedisse, nec genuisse nisi quinta aut quarta demum ætatis parte peracta. Decrescente hominum vitæ eadem tamen mansit proportio breviorque ætas maturiorem semper sortita est pubertatem. Cum vero Græca versio longe justius & ordini naturæ convenientius unicuique Patriarchæ annos tribuat, quibus alius alium produxerit, sintque hæc intervalla juxta illorum calculum valde sibi
invi-

invicem aualoga , nequaquam dubitandum esse existimo quin integriores fuerint Codices quos Interpretes illi secuti sunt atque isti quos hodie sequimur. Hoc argumentum haud leve esse putant. Ad quod breviter ita responderi potest. Utcumque concedamus annos vitæ & pubertatis analogos ac longam vitam seræ pubertati conjunctam esse : id tamen falsum est Græcos Codices longe justius & ordini naturæ convenientius Patriarcharum annos distribuere quam Hebraicos. Spatia pubertatis secundum Mosem Hebraicum satis superque sera sunt , quippe maximum annorum CLXXXVII. minimum annorum LXV. Quales proculdubio anni seræ pubertati adscribi possunt , cum hodie decrepitam senectutem & effœtam constituent. Deinde non constat ex Mose quo præcisè anno quisque Patriarcharum liberos gignere cœperit. De Caino & Abele non traditur quo anno nati fuerint. Nulla etiam fit mentio fæminæ prolis. Atqui certum est ante Sethi nativitatem Adamo filias fuisse natas : quippe Cain profugus uxorem habuit. De Abele non constat. Neque credibile videtur initium generationis semper à masculis factum. Sera igitur pubertas fuit Patriarcharum , si ætas eorum cum nostris temporibus contendatur , non tantum quia

quia tardius genuerunt liberos, verum etiam quia per multa secula (septem minimum) vigorem illum sobolis propagandæ obtinuerunt. Quod vero illa pubertas sera cum LXX. Interpretibus usque ad annum ducentessimum & amplius extendenda sit, id eadem qua dicitur facilitate, etiam rejicitur: quin potius illa spatia sunt absurda ac vel eo argumento Seniorum versionem vitiosam esse apparet, quia Patriarchis adscribunt pubertatem nimis seram, quasi florem ætatis transegerint sterilem & duo integra secula nullo *παιδομίας* studio otiosè consumserint; cum tamen recens esset mandatum, *Crescite & multiplicamini*. Atqui non genuerunt Patriarchæ nisi quarta demum aut quinta ætatis parte peracta. Ex ipso laterculo Moïsis & LXX. apparet id haudquaquam universale esse: nam modo citius modo tardius genuerunt. Nullæ enim certæ leges temporum pubertati præscriptæ, sed prout quisque in conjugium pronior, ita citius seriusque generat: Id genealogiæ apud Moïsen per totam Genesin ostendunt. Deinde falsa hypothesis est, quod initium generandi semper à masculis factum sit. Nihil obstat quo minus Patriarchæ antequam generarent mares, quorum ferè sola mentio fit in genealogiis sacris, fæmellas genuerunt.

genuerint quarum tamen nulla fiat mentio.

Est igitur mera petitio principii: *Græcam versionem longe iustius & ordini naturæ convenientius unicuique patriarchæ annos tribuere quibus alius alium produxerit.* Adam Sethum genuit anno Mundi & ætatis suæ cxxx post interfectum jam Abelem. Sed quot anni inter cædem Abelis & nativitatem Sethi effluerint, ex Mose non constat. Commentum Rabbiorum, quod etiam Lxx. sequi videntur, de cxxx. annis, adeo absurdum est ut refutatione non egeat. Theologi ad *δοκυμασίαν* recurrunt. Quicquid hujus sit (de quo postea) causa tamen nulla est cur numeros Hebraicos in gratiam Lxx. Interpretum tot centenariis mactare debeamus. Nam id potius ratio suadet, ut si quid in translationibus labet, ex fontibus restituatur, secundum vulgarem Augustini regulam: *Si translatio ab originali dissentit, ei linguæ potius credendum unde in aliam per interpretationem facta est translatio.*

Provocant ad Josephum, quicum *Hebræum Codicem*, non Lxx. interpretum versionem sit secutus, tamen in annis ante diluvium elapsis cum illis conspiret: unde liqueat, hujus seculo in Codicibus Hebraicis aliter scriptum fuisse. Ex toto Josepho clarissimum est quod usus fuerit versione Græca & exiguam cog-

gnitionem linguæ Ebrææ habuerit. Quid ergo ejus autoritas fontibus Hebræis. præjudicare possit? Lingua Hebræa iis temporibus jam ferè in defuetudinem apud Judæos abierat, qui vel Græcè vel Syriacè loquebantur. Neque vero *absurdum fuerit maximè credere Josephum Sacerdotem & legum apud Judæos interpretem neglectis Hebræis Codicibus Græcam secutum esse versionem.* Non magis hoc absurdum est quam Cardinalem Bellarminum qui tamen Hebræam Grammaticam scripsit, neglectis Hebræis Codicibus, Latinam secutum esse versionem. Judæi, etiam Sacerdotes, eo corrupto ævo, fere non nisi versionibus utebantur. Hellenistæ, Alexandrini, Græcâ: Babylonii Targumicâ. Sic hodie Judæi passim linguis vulgari-
bus utuntur. Philo quoque Judæus Græcè doctissimus ipse testatur se Linguæ Hebrææ non satis peritum fuisse. Quidni idem de Josepho dici queat, cum ipsa res ostendat errores ejus in Hebræa lingua?

Mirabilem subjungunt conclusionem; *Ut ut autem id* (quod Beresith Rabba tradit Adamum per 130. annos non persolvisse conjugii suæ jus conjugii) *fabulosum videatur, apparet tamen exinde, ut nunc in Græca translatione ita quoque in Hebraicis li-*
bris

bris exaratum fuisse olim. Et quæ tandem illa apparentia? Neque enim potuit Cain & Abel simul nasci & eodem quo nati sunt anno, alter ab altero occidi. Hoc fieri non potuit: sed scire velim quis hoc ita factum tradat? An Moyses? nihil hujus in eo extat, an LXX? nihil. An Samaritæ? nihil. Qui ergo? Rab-
bini Beresith Rabba & quidem ut fatentur, fabu-
loso commento. Ex fabuloso autem nihil conclu-
ditur. Non fabulosum modo sed falsum est & tex-
tui Mosis plane repugnans. Adam centesimo tri-
cesimo ætatis anno genuisse dicitur Sethum: sup-
putando illos annos à creatione, non verò à cæde
Abelis.

Pone Cainum & Abelem natos anno mundi
10. vel 20. vel 30. vel si id nimis maturum videtur
50. aut 100. etiam Adami. Cainum cum occide-
ret Abelem fuisse annorum vel 100. vel 50. vel
saltem tali ætate qua potuerit agriculturam &
Abel pastoritiam exercere. Cædem illam factam
ante annum Adami 130. tot annis quot vis. Si vel
biennio ante facta fuit, Adamus anno 130. Se-
thum generare potuit. Si igitur inter cædem
Abelis & nativitatem Sethi intercedant anni sal-
tem 2. vel etiam centum; tum conclusio Rabbi-
nica concidit: *neque enim potuit Cain & Abel simul*

num. Africano ut primum respondeam, fatentur ejus calculum errore sex annorum laborare. Quid igitur ex errante calculo probabunt? Eusebius quoque & Hieronymus, & Augustinus ipsis fatentibus errarunt ac vitiosam secuti sunt scripturam. Nihil igitur probant. Sed demus errorem illum de Mathufala posse corrigi ex Codice Alexandrino, Africano, Hebraico, & Josepho: nihilominus manet error sex annorum in nativitate Noachi, & hunc Alexandrinus quoque Codex, ille omnium optimus, errat. Ita dum unum errorem corrigunt alterum admittunt, & non nisi ex Hebraico textu corrigere possunt. Cum itaque LXX. errarint manifestè vel in Mathufala, vel in Noacho, vel in utroque; hinc patet vanitas ejus versionis. Neque valet illud: *non dubito quin ita etiam prius fuerit in versione LXX.* Potest enim eodem jure & facilitate regeri: *non fuit.*

De Josepho non est quod laboremus, qui cum secutus fuerit LXX. Interpretes, æque Chronologiam sacram perturbat ac illi, utcumque concedamus legendum esse διχίλιων pro χιλίων. Præterea quanta Josephi in Hebræo Codice imperitia fuerit, vel ex hoc ejus turpissimo errore patet. Abellis nomen interpretaturus, lucum exponit: Ἀβελλῶ δὲ σημαίνει πένθῶ. Quasi nomen ejus fuisset

לְחַן quod luctum significat, non vero לְחַן quod
 vanitas est. Quis vel ex hoc unico exemplo non
 videt quantus in Hebræo textu Rabbi Josephus
 fuerit? Et quis credat ab eo inspectum Codicem
 Hebræum qui tam turpiter in unico nomine
 & in ipso limine labitur? Præterea quærendum
 adhuc esset, quâ lingua γεὼν id est קוּיִן significet ἀπὸ
 τῆς ἀνατολῆς ἀναδιδόμενον præsertim si Nilus sit, quem
 non ad Orientem, sed Occidentem ac Austrum,
 in intimâ Abasênâ & ad fines regni Goyam ex duo-
 bus fontibus oriri atque inde Septentrionem ver-
 sus labi, recens docuit experientia. Omitto
 nunc alia, quod Euphratem vocat Φορῶ, & hoc si-
 gnificare dicit σκεδασμὸν ἢ ἀνθρῶ quasi esset קרָה: Ti-
 grim διγλάθ id est τὸ μὲν σενότηλη ἔξῃ, quod potius
 cum Arabico دجل quam cum Hebræo לְקָה con-
 venit. Jactat quidem Josephus se tradere Histo-
 riam ex Hebraicis translata literis, & quidem
 à se translata proficetur, sed quam male & in-
 curiose id fecerit inde patet, quod neque cum
 Targum neque cum LXX. neque Samaritanis ne-
 que cum ipso N. Test. per omnia conveniat, sed
 ab omnibus diversa habeat. Id quod prolixè
 jam ab aliis hinc inde ostensum & propediem, ex
 nova Iosephi editione dubitantibus manifestum
 evader.

evadet. Et sunt in eo errores adeo multi & manifesti ut fidem contra Hebræorum suorum monumenta nullam mereatur. Nam & in anno natali Tharci ab ita Græcis pariter atque Hebræis, centesimo quippe & vicesimo patris anno natum scribit. Desideratur insuper in ipso Cainan: recte quidem; sed tamen in novæ Chronologiæ detrimentum. Accusent nunc vel librarios vel Codices Hebræos: parum refert: Josephus erroris manifestus est & qui eum sequuntur, cum errante errant. De Samaritano Codice antequam agamus id præmittendum est: non tantam esse inter Hebræorum & Samaritarum characteres differentiam: *ut si Moses revivisceret, ne unum quidem apicem in Judæorum libris assequeretur.* Nam ex comparatione literarum patet, discrimen esse non tam in substantia literarum quam compendio scribendi. Negligentius enim pingunt Samaritæ eorumque literæ quasi vacillant: ut in Rabbinicis quoque videmus. Quod si quis hujus rei specimen desideret, is Kircherium Tomo II. OEdipi characteres Hebræos & Samaritanos inter se contendentem, evolvat. Samaritanus igitur codex magnam authoritatem obtinet in nova hac Chronologia, post nullam ante diluvium, quod
certum

certain est. Nam ante diluvium *corruptissimam esse Samaritarum supputationem fatentur*, utpote qui 1307. tantum annos ad diluvium numerent. At vero ubi agitur de annis post diluvium, tum veneranda ejus debet esse *authoritas*. Et tamen mox veneranda hæc *authoritas* concidit, dum eum *expuncti Cainani, Arphaxadi truncati* æculant, culpa tamen, qui mos vulgaris est, in libenarios rejecta. Quid igitur ex vitioso codice conficiant?

Ac non omnes Codices Samaritanos in annis conspirare ex Kircherio patet, qui hanc æram ex ipsorum libris proponit.

I.	A creatione ad diluvium	1656.
II.	ad divisionem linguarum	1996.
III.	ad nativitatem Abrahæ	1948.
IV.	ad nativitatem Mosis	2368.
V.	ad Exitum ex Ægypto	2488.
VI.	ad ædificationem domus prioris	2928.
VII.	ad æram Christianorum	3760.

Ita cum & Lxx. & Samaritæ & Josephus, tria columnina novæ hujus Chronologiæ, tam manifestos & frequentes errores committant: inde sequitur non posse ex illis certam Chronologiam contra Hebræos Codices adstrui.

CAPVT IV.

Cainan ex LXX. Interpr. & Luca eraditur.

Cramben illam de Cainane centies recoſam
 nunc nolo repetere. Videantur illi qui co-
 pioſſime hoc argumentum exhauſerunt, quo-
 rum rationibus ubi ſatiſfactum fuerit, tum de-
 mum in gratiam huius Cainanis & Sinenſis Chro-
 nologiæ de veritate Hebræorum Codicum dubita-
 bimus. Dicunt: *ſidendum exemplaribus.* Ergo
 Cainan expungendus ex Luca. Quia vetuſtiſſi-
 mus Codex Bezae eum non habet. Vetuſtiſſi-
 mus idem alius, qui extat in Bibliotheca Canta-
 brigienſi & ante mille ducentos annos ſcriptus
 videtur, nullam prorsus mentionem Kainanis fa-
 cit. Si igitur authoritate vetuſtiſſimi Codicis
 Alexandrini numeros Moſis & Lxx. & Eusebii
 aliorumque mutare licet, quidni eodem jure hu-
 jus vetuſtiſſimi Codicis, in quo nullus Kainan
 apud Lucam apparet, eundem expungere liceat?
 Nulla fit Lucæ injuria, ſed vindicatur à corrupte-
 la quæ in quædam, non omnia, exemplaria frau-
 de cujuſdam, vel ignorantia, irrepreſit. Quid quod
 Berofus Chaldæus, ſcriptor ſane fide digniſſimus,
 nullum Cainanem agnovit, quippe qui Abraham
 C in

in decima post diluvium generatione collocat? Et hic Berofus vel antiquior vel coæqualis LXX. Interpret. Nullus igitur Berofi ætate in Hebræis vel Græcis Codicibus Cainan fuit: nam alias quomodo Abraham posset esse decimus à Noacho? esset enim undecimus. Id quod etiam Beda in Actus Apostolorum annotavit. Cujus verba sunt: *Qua ratione cum in Hebræo à diluvio, id est à Noë usque ad Abraham decem generationes inveniantur, ipse Lucas undecim generationes juxta LXX. Interpretum, adjecto Kainan, in Evangelio, ponere maluit?* Male igitur autoritate Berofi utuntur quasi is Cainanen agnoverit, cum Abrahamum scribit esse decimum eorum qui post diluvium nati sunt. Nam initium numerandi sumendum est à Semo, ita ut Semus instituat primam generationem; qua ratione inserto Kainam Abraham erit in undecima generatione. Ita vero numerandum esse patet ex Matthæo ubi genealogias XIV. recenset ab Abrahamo ad Davidem, & ex ipso Mose qui ab Adamo ad Noachum numerat decem generationes. Verba Berchi sunt: δεκάτη γενεά.

Si igitur credendum auctoritati B. Lucæ, si consensui veteris Ecclesiæ, Kainan expungendus est. Nam vetustissimi Codices Evangeliorum ignorant

rant hunc *Καϊναν* Kainanen. Ignorant eum Codices Hebræi etiam ante nativitatem Christi & tempora Josephi. Quia Paraphrases Chaldaicæ nullum hujus Cainanis vestigium ostendunt, nec apud Onkelos, nec apud Jonathanem. Jam vero constat illas Paraphrases ante natum Christum fuisse factas, præsertim in Pentateuchum. Ignorat hunc Cainanem Josephus. *Expunctum* dicunt: sed quo argumento? Et cui bono? Hæc verò mira est agendi ratio, modo dicere expunctum aliquid ex Scriptoribus, modo additum. Ita facile erit omnia corrumpere & in dubium vocare quæ certissima sunt. Quid? quod etiam Philo Judæus hunc Cainanen omittit, Josepho antiquior & doctior? *At cedendum totius veteris Ecclesiæ consensui.* Ergo Cainan expungendus: quia eum vetus Ecclesia tota non agnovit. Eusebius eum ignorat. Ergo neque in Lxx. neque in Luca ejus ævo extitit. Si enim in alterutro extitisset, cur præteritus esset? Nam defectus Lxx. saltem ex Luca suppleri debebat. Ignorat eum Theophilus Antiochenus, Julius Africanus, Epiphanius, Hieronymus, qui tamen profitetur se puram Lxx. versionem in Hexaplis Origenis extantem secutum esse, & illam à se repertam conformem textui

Mosis. Unde colligitur ætate Hieronymi nondum in pura LXX. editione extitisse Kainanem, multo minus ergo extitisse ætate Lucæ, vel ab eo genealogiæ Christi insertum fuisse. Omitto nunc alios: nam vel ex hoc abunde patet quam male ad consensum totius veteris Ecclesiæ provocetur. Sed totam hanc de Cainane controversiam complectar verbis viri clarissimi: *Censeo, inquit ille, Cainanem nec esse agnitum Mosi nec LXX. Interpretibus, nec B. Lucæ; sed per errorē librarii in LXX. & Lucam, irrepsisse. Lucæ non fuisse cognitum inde colligo; quod neque in omnibus qui supersunt Codd. habeatur. In antiquissimo quidem non reperit Th. Beza. Sed majus est quod primitivæ Ecclesiæ temporibus in Luca non legebatur: ut liquet ex Irenæi lib. 111. cap. xxxiii. ubi non LXX. generationes numerat ab Adamo ad Christum sed LXXII. omissis nempe tribus illis Matethat, Levi & Cainan. Sed neque in LXX. primitus fuisse his argumentis evincitur. Fl. Iosephus, etsi Græcè scripserit ac LXX. sequi soleat, eum tamen præterit lib. 1. Ant. lud. cap. vi. Nec meminit Epiphanius hæresi LV. contra Melchisedecianos differens. Neque Hieronymus nominat in traditionibus Hebraicis, quanquam ibi differat de dissensu Codicum Hebræorum & Græcorum. Imo neque nunc in omnibus Codd. Græcis legitur 1. Par. 1. Absit etiam in*
optima

optima editione Romana Carassæ. Etiam desiderari in emendationibus Græcis indicat Maffæus & Pererius. In Mose denique nunquam legitur, neque in Codd. Hebræis, neque Chaldæis, nec Samaritanis: manifesto argumento nunquam in iis fuisse: præsertim cum nemo veterum significet fuisse in nonnullis Hebræorum libris. Hæcille. Hinc apparet quam non prorsus in eo expungendo absurdi sint viri eruditi, & quod una cum Cainane illo terræ filio, etiam Vitey & quamplurimi Ægyptiorum ac Babyloniorum Dynastæ ad tempus Varronis vel ἀθλον vel μυθικὸν relegandi sint.

CAPUT V.

Argumentum à proportionem annorum vitæ & pubertatis denuo rejicitur.

Nondum igitur probatum est Græcam translationem ut innumeris aliis in locis, ita quoque in annorum supputatione longè Hebræicorum voluminum calculo esse anteponendam. Argumentū à proportionem inter vitæ & pubertatis annos, quod tamen palmarium est, nihil plane ad rem facit. Non est putandum primos illos homines tardioris fuisse ad procreandum pubertatis, quam hodie sunt. Iam illa abstinencia ab opere conjugii, non naturæ

defectus, sed liberæ voluntatis consensus, quemadmodum de priscis Germanis Tacitus: *sera juvenum Venus, eoque inexhausta pubertas, nec virgines festinantur: eadem juvenia, similis proceritas: pares validique miscentur, ac robora parentum liberi referunt.* Et sexagesimo quinto anno, qui infimus apud Mosē numerus est, liberos gignere, non est præmaturum, cum alii usque ad 187. annum id protraxerint. Et ad implendum orbem terrarum opus erat frequenti prole, cujus etiam ad singulos Patriarcharum vitas mentio fit; *Et genuit filios ac filias.* Quis hic numerum definire audeat? Cum nihil repugnet veritati vel experientiæ, ab uno vel centum aut plures liberos progenitos. Nam tarditatem majori frequentia compensabant, ut ex Abrahamo liquet. Qui cum ante centenarium nullam prolem haberet, postea extrema senectâ quam multorum liberorum factus est parens?

Retinenda igitur ab omnibus qui veritatem sectantur Codicum Hebræorum Chronologia etiam ante diluvium: quia rationes quibus Lxx. Interpretum versio in locum Hebræi textus intruditur, non sunt tanti, ut vel unus annus, nedum quatuordecim integra secula Mosi assuenda sint.

CAPUT VI.

*Defenditur numerus annorum qui ex Hebræis Codd.
colligitur à diluvio usque ad Abrahamum.*

Nunc de annis à Noacho & diluvio ad Abrahamum. In quibus quidem magnificè triumphant & pæana ante victoriam canunt Lxx. defensores. De discrepantia Codicum nullum est dubium: sed id quaeritur: an Hebræi Códices ex Samaritanis & Græcis, an hi ex illis sint emendandi? posterius se effecturos sperant, & *sive argumentis sive testium numero sit pugnandum, vincam illos argumentis, vincam testimoniis.* Argumentum idem est cum superiori: *In Codice Hebræo nimis brevem statui pueritiam, cum longam vitam necessario longa præcedat pueritia. Tempus pubertatis ut plurimum tertia aut quarta pars est vitæ humanæ, raro quinta, rarissime sexta.* Annus minimus generationis post diluvium à Noacho ad Abrahamum est 29. maximus 70. Vitæ minimus 148. maximus 464. Jam quis non videt quam temerè asseratur annos 29. non sufficere ad prolem procreandam? *reved.* apud Herodotum est annum fere xxxiij. ita ut tres generationes constituent seculum. Itaque nihil absurdi statuitur dum Patriarchæ genuisse dicuntur anno ætatis xxx. Non.

Non enim quia longior illorum vita, ideo necessario tardior esse debuit genitura: sed hoc privilegii habebant, quod cum diutius viverent, diutius quoque & pluries generarint. Ita ut minime absurdum videri debeat si vel quinquaginta liberi uni Patriarchæ post diluvium tribuantur; idque necessarium erat ut vacuum seculum hominibus implerent: facile etiam, quia fere polygami erant. Et plane falsum ac absurdum est *longam vitam necessario longam præcedere pueritiam.* Totum hoc liberi arbitrii ac consuetudinis est. Natura pubertatis capax est non tantum anno ætatis 29. sed citius, ut exempla vulgo nota ostendunt. Neque hic valet illa exceptio *maturam pubertatem brevem vitam designare.* Hoc enim etsi interdum fiat, non tamen necessarium est. Longa vita primorum parentum non tam naturæ quam indulgentiæ & Gratiæ divinæ opus fuit. Si *Arphaxad, Sala & Eber* tam maturè genuissent, utique decimæ quintæ generationi interfuissent: imo & vicissimam potuissent videre, cum constet contractiora paulatim facta esse generationum spatia. Absurdum autem fuerit credere aliquem unquam diu adeo interfuisse posteritati suæ. Hæc eadem facilitate qua dicuntur, etiam rejiciuntur. Sit ita; interfuerint illi posteri-

tati

tati suæ tamdiu: quid in hoc absurdi? Rarum fortasse & inusitatum, non absurdum, dicere queas. Si Historiâs ad captum intellectus nostri & rationis adaptare velimus, multa habebimus absurda. Id absurdum fuerit quod credere nolumus. Sed historiæ fidem, non rationem lectôris, requirunt. Alias transitum Israelitarum per mare rubrum eadem diffidentia quis in dubium vocaverit.

At Isaaci ævo vita hominum tanto erat brevior, quadragesimus annus pro juvenili ætate fuit habitus. Si pro virili dicas, concedam: de juvenili ætate nulla mentio. Et an arbitrabimur Isaacum non potuisse citius uxorem ducere, si ita ei visum fuisset?

Hoc autem non tantum ab omni verisimilitudine remotum sed & absurdum prorsus, quod juxta hanc supputationem Noachis vixisset usque ad annum Abrahami quinquagesimum octavum. Semus verò supervixisset Abrahamo totis triginta quatuor annis. Atqui Abrahamus à Noacho fuit undecimus. Semus vero duodecimum vel etiam decimum tertium cognovisset heredem. diu siquidem juxta Hebraicum calculum cum Jacobo & Esavo vixit. Adeone quis infelicitis sit judicii ut hæc contigisse existimet? Noachis secundum Chronolo-

D

giam

giam Hebræam obiit A. M. 2006. Abrahamus autem natus est A. M. 2008. Ergo Noachus biennio antenatum Abrahamum excessit; non verò vixit usque ad annum Abrahami quinquagesimum octavum. Nam nativitas Abrahæ non incidit in annum Tharæ LXX. sed CCV. ut recte infra observatur. Ergo error quorundam in anno nativitatis Abrahami commissus, non erat imputandus Mosi Hebraico. Ita falsum quoque est Semum supervixisse Abrahamo totis triginta quatuor annis: nam obiit A. M. 2158. Abrahamus demum A. M. 2183. Ita XXV. annis Abraham superstes Semio fuit. Neque dici potest Semum juxta Hebraicum calculum diu cum Jacobo & Esau vixisse. Quadriennio enim ante nativitatem Jacobi & Esau Semus jam diem suum obierat. Semus duodecimum vel etiam decimum tertium cognovisset hæredem. Decimum tantum ut ex jam dictis patet. Quod nihil absurdi continet: cum etiam nostro ævo fuerint qui sextam vel septimam generationem viderint. Non ergo *hoc ab omni verisimilitudine remotum & absurdum prorsus est.* Constat enim quot generationes Carolingorum Johannes de Temporibus triseclisenex superarit: & ille nuper Anglus sub Edoardo IV. natus, sub Carolo denatus,

tus, qui novem vel decem Regibus *ὀρχηστῶν* fuit. Atqui jamdiu ante Abrahamum varia toto orbe regnabant fundat. Concedo: & illa regna erant Babylonium sive Sinaaræ, Elaffaris, Elami, & gentium. Præterea Sodomæ, Gomorræ, Adamæ, Zebolim, Zoaris, Salem, Gerar; tum Ægypti, Lydiæ, Arabiæ felicitis, & in Græcia Ægialiæ, Lelegum, Messeniorum, Ectenum, Cretensium. Jam dynastie aliquot in Ægypto defierant quæ ab authoribus sigillatim memorantur. A Manethone scilicet. Sed de his dynastiis suo loco.

Nemo tamen Noachi meminit. Silentium non est negatio. Vulgo dicunt: argumenta negantia parum esse efficacia. Nec enim si quis non dicat, eò verum non est. Non meminere Noachi: an inde consequitur, ergo Noachus tum non fuit superstes? Non meminere Noachi, scilicet sub hoc nomine: an vero non meminere sub alieno? Nam quis fuit Janus in Latio nisi Noachus? quis Ogyges, Deucalion, nisi Noachus? Imo quis ipse Poëtarum Saturnus nisi Noach; qui tres ejus filii, Pluto, Jupiter, Neptunus, nisi Sem & Simmas, Ham qui Ammun & Ammon, Japhet sive Japetus vel Jupiter. Præterea Chaldæorum Annales meminerunt Noachi, quem Oanneim vocant.

Et ut omne dubium auferatur, Sinenſes in Anna-
libus ſuis ipſius Noachi & diluvii meminiffe, qui-
dam referunt. Habent ergo de quo ambigunt.
Et infra oftendetur ipſum Vitey Sinenſis regni
conditorem, non alium à Noacho eſſe poſſe. *Sane ſi*
iſtis temporibus inter vivos etiam nunc fuiſſet ille humani
generis auctor & princeps, pleni eſſent gentium annales
de hoc miraculo. Et fortasſe fuerunt: ſed abolevit
veteſtas. Ejus ſaltem meminerunt: id ſatis eſt.
Sed nec ipſe hoc prætermiſiſſet Moſes. Non prætermiſit:
quia ex ejus numeris hoc manifeſte & ſponte
conſequitur.

CAPVT VII.

Defenditur tempus ſtructæ turris Babylonice & diſperſionis
gentium ſecundum Codd. Hebræos.

Jam vero quis credit, turris Babylonice conſtructio-
nem, confuſionem linguarum ac diſperſionem gen-
tium, factam eſſe vix uno poſt diluvium ſeculo? Primo
non neceſſe eſt hoc credere, neque omnes illi qui
authoritatem Codd. Hebræorum Moſis tuentur,
hoc credunt. Pelegi temporibus factam diſperſio-
nem gentium in conſeſſo eſt. Ejus autem tem-
pora annos complectuntur cccxxix. & diſtribui
poſſunt in nativitatem, mediam ætatem & ſene-
ctam

etiam siue mortem. Nativitas incidit in annum post diluvium centesimum. Intra quod tempus generari potuerunt ex tribus filiis Noachi aliquot hominum millia, præsertim cum mox vagis libidinibus dediti fuerint. Tanta autem multitudo sufficit ad turrim struendam & diversa regna, quæ initio admodum angusta & tenuia fuerunt, condenda. Demonstrationem hujus Arithmeticam facile suppeditabunt auctores qui hanc rem ex professo tractarunt: nobis summa tantum capita delibasse sufficiat.

Atqui tum Noacho forsitan necdum tertius natus erat hæres. Forsan etiam quartus vel quintus. Nam ita statuendum est, prout ante, ita post diluvium, paucos tantum commemorari, nimirum illos ex quorum serie Christus nasciturus erat, reliquis omnibus omissis & præteritis. Annon inter Levin quoque & Mosem non nisi duæ generationes commemorantur? quorum ille cum LXXI. animabus Ægyptum ingressus, alter cum sexcentis peditum militariter instructorum agmine, Ægyptum egressus fuit, & hæc omnia ad summum intra annos cccxxx. minimum ccxv. acciderunt. Quod si inter ccxv annos ex Lxxii. personis prognata fuerunt sexcenta milia

D 3 .

litum

litum millia, præter fæminas, impuberes, lixas & calones. Quod genus hominum castra sequentium fere duas tertias exercitus constituere solet: an mirabimur intra centum post diluvium annos, ex tribus Patriarchis minimum quinquaginta fortium virorum millia generari potuisse præter fæminas & pueros? Annon hic numerus sufficit ad turrim struendam? ad regna quinquaginta condenda, si singulis tantum mille cives adscribas? Quod non est insolens. Nam vel ex Hispanis scriptoribus constat Pelagium regni Gothici post cladem Saracenicam instauratorem, initio vix mille militum, Garsiam Suprabix Regem vix trecentorum Regem fuisse. Singulæ civitates singula regna erant, ut ex Mose & profanis quoque Scriptoribus patet. Et notum est regnum Yvetor in Normannia Franciæ.

Quod si nativitas Pelegi non sufficere videatur, ad tantam hominum multitudinem procreandam, qui turrim struere & dissipari in varias regiones possint, sumamus mediam ejus ætatem. Non enim existimandum est uno præcise anno factam illam gentium dispersionem, sed prout in omnibus migrationibus fieri solet (exemplo sit Jönum migratio Asiatica) alii citius, alii

tar-

tardius ad loca sibi deſtinata profeſti ſunt Ba-
bylonii, quia in loco ſuo manſerunt & non mi-
grarunt, hinc omnium antiquiſſimum regnum
condiderunt, cujus initium incidit in annum poſt
diluvium 114. Pelegi 14. Ægyptii 45. annis re-
centiores ſunt: eorum enim regni initium eſt an-
nus M. 1816. poſt diluvium A. 160. Pelegi 60. Et
ita de reliquis populis ſtatuendum eſt, ita ut hæ
migrationes tota Pelegi ætate durare potuerint
uſque ad A. M. 1996. poſt diluvium 218. Et hoc
Scriptura non obſcure innuit dum Pelegum ita
appellatum ſcribit: *quia in diebus ejus diviſa fuit ter-
ra.* Dies autem ſtylo Scripturæ frequenter vel to-
tam vel maximam vitæ partem ſignificant. Vo-
cant hanc multiplicationem generis humani mi-
ram methodum: primos namque poſt diluvium pa-
triarchas tam fœcundos fuiſſe dicunt ut anno ætatis duo-
decimo vel etiam prius liberis gignendis operam dede-
rint. Sed ſanè etiamſi concedatur eos cucurbitarum in-
ſtar pullulaſſe, non tamen efficiunt ut hæc computandi
ratio non ſit prorsus ridicula. Hæc ſatis jocose: & ta-
men multiplicatio Iſraelitarum in Ægypto ſecun-
dum miram hanc methodum facta fuiſſe tradi-
tur, non tamen cucurbitarum inſtar. Neque o-
pus eſt fœcunditatem ab anno duodecimo, vel
etiam

etiam prius arcessere (quanquam hoc non sit insolitum) sed sufficit ordinaria & stata ætas qua hodieque gignundis liberis operam dant. Si quis illam computandi rationem cognoscere avert, adeat illos qui ex professo de hac materia scripserunt, & reperiet eam non esse prorsus ridiculam. Præcipuum fœcunditatis adjuvmentum fuit partus multiplex, sicut Trogus testatur, hanc causam tantæ hominum multitudinis in Ægypto fuisse: quod septenos uno utero simul gignerent. Ordinarie nimirum & ut plurimum. Aristoteles tradit cum plurimum quinque simul nasci, sæpe tres vel quatuor.

C A P U T V I I I.

Probatur tempora Nini, Semiramidis, Regum Chaldaeorum & Arabum, Ægyptiorum & Serum dynastias optime convenire cum annis Codd. Hebræorum.

Istud vero non absurdum tantum sed & stultum & quod fieri minimè potuit, octavo & quinquagesimo post diluvium anno apud Assyrios regnasse Ninum & Semiramidem. Quotquot Iudaicum sequuntur codicem hoc tempus illis assignant. Usserius in accuratissimis Annalibus suis, Nino & Semiramidi assignat A.M. 2737. Ergo undecim fere seculis diluvio poste-

posteriores facit. Igitur falsum est quotquot Iudæorum sequuntur codicem, octavum & quinquagesimum post diluvium annum Nino & Semiramidi assignare. Pergunt: Quid sentiendum de Belo & aliis Chaldæorum & Arabum Regibus, qui quadringentis & quadraginta annis ante Ninum imperium tenuerunt. Satis illis spatii relinquit Usserii calculus. Chaldæi enim sub Evechoo regnare cœperunt A.M. 2242. id est sexcentis demum annis post diluvium. Arabes A.M. 2466. post hos A. M. 2682. Belus Assyrius quem postea Ninus excepit. Quid fiet de variis Ægyptiorum dynastiis quas certum est aliquot seculis Abrahamo esse vetustiores? Falsum est illas dynastias aliquot seculis Abrahamo esse vetustiores, nisi Manethonis insana figmenta hic admittere velimus, quæ paulo post rejiciuntur. Initium regni Ægyptiaci incidit in A.M. 1816. ex supputatione Usserii. Quia ad Cambysem usque regnatum apud eos annis 1663. à quo si retrò numeres, initium incidit in annum 1816. Circa quod tempus Misraim Chami filius colonias in Ægyptum duxit, quæ inde Misraim & terræ Chami ac in antiqua Ægyptiaca lingua *Χημ* nomen accepit. Abraham natus A.M. 2008. Ergo non integris duobus seculis vetustius Abrahamo. Intra quod tamen

E

tem-

temporis spatium potuerunt variæ dynastiæ regnare , salva Mosis Hebræa Chronologia. *Quid denique statuendum de Seribus , qui vulgo Sinenses appellantur , quorum accuratissimam Chronographiam si sequamur , jam diluvium septem vel octo seculis anticipabit Mosaicum. Si hoc ita se habet , statuendum erit eorum accuratissimam etiam Chronologiam esse falsam, non secus ac illa quæ de æternitate mundi & suo Pansone ac Pansona , Tanomo , Teiencomo, Tuhucomo, Lotzizano, Azalamo, Atzione, Usaone, Huntzujo, Hautzibona, Ochentejo, Etzomlone hujusque tandem generoso filio Viteynugantur. Quod si Chatai iidem cum Sinensibus , tum secundum eorum accuratissimam Chronographiam à mundi creatione ad hunc annum 1659. effluerunt anni Solares completi 88.640075. ut ex Ulugbeigo manifestū est. Sed de hac Serum Chronologia & quod vel ipsorum confessione non anticipet diluvium septem vel octo seculis: verum diluvio posterior sit annis ccxxxvi . infra suo loco ex ejus gentis Annalibus & fide Jesuitarum. *Vnum hoc nunc addimus , si tempora subducamus juxta receptam Hebraici codicis Scripturam , nongentium tantum Historiis sed & ipsis Sacris literis meram inferri noctem. Et hoc , uno verbo, fal-**

falſum, contrarium verum eſt, ut ex illis quæ dicta ſunt, & porro dicenda reſtant, patet.

CAPUT IX.

Rejicitur numerus annorum qui ex LXX. colligitur.

LXX. Interpretum de annis Patriarcharum poſt diluvium, numeros propterea præferunt Hebræis, quia intervalla & ſpatia quæ cujuſque nativitatem intercedunt, longe æquabilius & naturæ convenientius hic ſignentur atque in Iudaico calculo. Contrarium jam ante oſtenſum. *Vt enim vita, ſic quoque illi anni quibus quiſque natus eſt ſenſim & juſta ratione decreſcunt.* Idem fit in numeris Moſis Hebraicis & longe exactius. Unde omiſſi in laterculo LXX. anni vitæ, ne infirmitas illius opinionis pelliceret.

In Cainane expungendo prorsus abſurdi ſunt, de hoc jam dictum. Abſurdi qui Cainanem retinendum cenſent. Minimè quoque audiendi ſunt qui ſeptuageſimo Tharæ anno natum Abrahamum contendunt: Rectius illi qui in annum patris 130. natalem ejus congiunt. Ita omnino reſ ſe habet & ex Hebraico calculo hoc plane conſequitur.

Effluxere itaque à diluvio uſque ad natalem Abrahami

hami anni 1132. secundum falsam supputationem LXX. & Annalium Sinensium. Moses tantum numerat à diluvio ad natum Abrahamum annos ccccl.

Quæ de Samaritarum Codice & Josepho afferuntur, jam supra examinata sunt. Ideo ad eruditantes, id est Chaldæos, Ægyptios & Seres accedimus. Ubi initio tanquam fundamentum quod ipsi gentiles sua sponte admiserunt, illa Varronis apud Gensorinum distinctio temporis præmittenda est. *Varro tria discrimina temporum esse tradit: primum ab hominum principio ad Cataclysmum priorem, quod propter ignorantiam vocatur ἀδελον. Secundum à Cataclysmo priorè ad Olympiadem primam, quod quia in eo multa fabulosa referuntur, μυθικὸν nominatur. Tertium à prima Olympiade ad nos: quod dicitur ἱστορικόν, quia res in eo gestæ veris Historiis continentur.* Hæc non ad Græcorum modo, verum imprimis Chaldæorum, Ægyptiorum & Sinensium res applicanda sunt, ut ex sequentibus patebit.

C A P U T X.

Probatur annos Chaldæorum optime convenire cum Codicibus Hebræis.

Quæritur: rectè ne faciant qui Chaldæorum, Ægyptiorum ac Serum antiquitatibus ad evertendam

dam Mosaicæ Historiæ veritatem abutantur? Non recte hoc fieri fatentur, & quanquam accusent alios quod nimia antiquitate peccarint, tamen culpæ ipsorum, saltem quoad annos 1440. ultro accedunt. Chaldæorum maximè probabiles antiquitates ex coelestibus Magorum ac Astrologorum observationibus conficiunt annos mille non-gentos & tres, ut Callisthenes Aristoteli significavit. Historia ex Simplicio nota est. Incidit hoc tempus in annum post diluvium sexagesimum primum, juxta vulgarem supputationem. Usserius jam hunc errorem detexit, ex quo disci potest, initium harum observationum Chaldaicarum incidere in A.M. 1771. Ergo in annum 115. post diluvium. Ita annis 54. aberratum à scopo. Videamus quam pulchre omnia sibi consent secundum numeros Hebræorum. Babylonem condidit Nimrod, à quo tota Chaldæa terra Nimrodi fuit appellata. Nimrod autem filius Chusi, nepos Chami, tertius à Noacho. Ponamus Chusum fuisse genitum anno 1. vel 2. post diluvium, id quod ex Arphaxadi nativitate clarum est. Chus igitur anno ætatis 35. gignere potuit Nimrodum. Cum interim decurrente toto seculo, post A.M. 1757. dispersio gentium fieri cœpisset, & tota Pelegi vita conti-

nuaret , ut supra ostensum. Nimrod occupata Babylonîâ ibidem regnum condidit , cujus initium ex observationibus Chaldæorum incidit in A. M. 1771. Falsum igitur est nullos tum Chaldæos, nullum Regem , non Babylonem ipsam, nullam denique curam observationum Astronomicarum fuisse. Chaldæi fuerunt vel Babylonii (non enim de nomine litigabimus) quibus Nimrod imperabat. Rex ipse Nimrod. Babylon urbs illa à Nimrodo exstructa una cum aliis, quarum nomina apud Moſen expressa leguntur. Hæc adeo clara sunt ut nulla sit necessitas ad corruptissimos LXX. codices velut sacram anchoram confugiendi. Et cur nullos tum Chaldæos fuisse asseritur, cum constet illam gentem à Chuso & conditam & appellatam? Chaldæa enim est terra Chus, id quod ex Sacris literis evidentissimum ; & *Chasdim* plurali numero à Chus derivantur , unde Susiana hodie Cusistan & Susæ Arabibus Ahwaz. Quod vero dicitur *Ninum & Semiramidem non fuisse primos Babyloniorum Reges, sed ante ipsos septem Chaldaicos Reges ac præterea sex Arabes*, id ita esse largiamur, ac in Chronologia nomina eorum & tempora expressa dabimus salvo Moſis Hebraico calculo. Ut vero appareat satis spatii superesse ad locandum Reges

ges illos Chaldæorum qui vel ante vel post diluvium regnasse dicuntur (fides sit penes autores) en Catalogum. In quo observandum annos Regum ante diluvium in dies resolutos esse : ita ut centum Sari efficiant annos 1200. neque causa satis justa est cur hæc ratio displicere debeat : quia nunc non agitur de veritate Historiarum, sed temporum : neque id quæritur an unquam extiterint in rerum natura illi Reges gigantes ab Aloro ad Xisuthrum, ab Evechoo ad Belum : Sed an tempora quæ ipsis adscribuntur, cum calculo Mosis Hebraico conciliari possint.

Reges Chaldæorum quos ante diluvium regnasse volunt.

A. M.

472. Alorus. 98. 7. 20.

571. Alasparus. 29. 7. 5.

601. Amelon sive Amilarus. 128. 2. 25.

729. Amenon. 118. 4. 10.

848. Metalarus sive Megalanus. 177. 6. 15.

1025. Daorus sive Daos. 98. 7. 20.

1124. Eдорachos sive Anodaphos. 177. 6. 15.

1302. Am-

1302. *Amphis.* 98. 7. 20.

1401. *Otiortes* sive *Artus.* 78. 11.

1479. *Xisuthrus.* 177. 6. 15.

Post diluvium Reges Chaldæi in Babylonia.

2242. *Evechous.* 6. 8.

2249. *Chomasbolus.* 7. 6.

2256. *Porus.* 35.

2291. *Nechubes.* 43.

2334. *Abius.* 48.

2382. *Omballus* 40.

2421. *Chinzirus.* 45.

Arabes in Babylonia.

2466. *Mardocentes.* 45.

2511. 40.

2551. *Sifimordacus.* 28.

2579. *Nadias.* 37.

2616. *Parannus.* 40.

2656. *Nabonnadus.* 25.

Assyrii in Babylonia.

2682. *Belus.* 55.

2737. *Ninus.* 52.

2789. *Semiramis.* 42.

2831. *Ninyas.*

Qui

Qui hunc sequuntur longo ordine 'apud Africanum & Eusebium sine dubio vel fabulosi sunt vel fabulis contaminati. Quod vel sola nomina undique ad tam longam seriem explendam corrogata, ostendunt. Quid enim Persa Xerxes, Medus Sotarmus, Horus & Anabos Ægyptii, Amyntas Macedo, & Græci Laosthenes, Lamprides, Lamprais, Panyas, Dereylus, Eupacmes, Pyritiades inter Assyrios? Sicut igitur Ægyptii deduxerunt in terram sidera & planetas, ipsumque exhauferunt cælum, ne deessent pulchra vocabula, quibus Ægyptiacorum Regum Catalogus instrueretur: ita Assyrii colonias Regum ab Ægyptiis, Macedonibus, Græcis aliisque populis mutuati sunt, ut longam illam seriem seculorum generosis nominibus explerent. Itaque à Ninya ad Sardanapalum, etiam Herodoti calculo, effluxere anni fere quadringenti, intra quod spatium compingendi sunt Reges Assyriorum, si quando verus eorum Catalogus ex ruderibus Ninives eruatur. Duo in Sacris literis & illi quidem antiquissimi extant, Amraphel Rex Sinaar & Cusan Ritsathaim Rex Mesopotamiæ, in qua etiam Chaldæa. Quæ de immensis illis annorum myriadibus quas antiqui autores commemorant & Saris Chaldæorum subjunguntur,

quia rem præsentem non tangunt, suo loco relinquimus.

CAPUT XI.

*Probatur Dynastiæ Aegyptiorum optime convenire cum
Codd. Hebræis.*

De Aegyptiorum antiquitatibus auctori, Menem primum omnium hominum qui in Aegypto regnarunt, statuunt. Mallem pro Mene posuissent Misraim : is enim & gentis conditor & primus Rex fuit. Sed siue is Menes idem fuerit cum Misraimo, siue conditor novæ familiæ: jam ante dictum fuit, initium regni Aegyptiorum incidere demum in annum M. 1816. Hinc series Regum proficiscitur, quorum ingentē Catalogum Manetho Aegyptius contexit, de cujus fraudibus multa egregia habent & ostendunt quæ fuerit illa terra Seriadica, ex cujus cippis nuga tor se antiquitates istas Aegyptias hausisse commentus fuit. Sed videamus num non idem de Seribus dici possit. Comparemus enim cum Manethone Confutium : annon huic æquè facile fuit imponere genti suæ, & Reges quam plurimos ex cerebro fingere, qui nunquam fuerint? Et quemadmodum Manetho mala fide, gentis suæ vetustatem in immensum exten-

extendit, diversos Regulos & Sacerdotes qui in diversis
 Nomis seu præfecturis simul regnarunt, separando ac
 longam contexendo seriem, annos implicitos in soli-
 dos permutans: Ita idem Confutium in Scribis e-
 gisse. Ut igitur dicamus quod res est: antiquita-
 tes illæ Ægyptiorum sive Manethonis sive alio-
 rû, ita sunt distortæ & confusæ, ut vix aliquid cer-
 ti statui possit. Monstruosa sunt quæ autor Chro-
 nici Alexandrini de serie illorum Regum tradit,
 qui tamen nienses quoque & dies, ne quid vani-
 tati deesset, annotavit. Id tamen non videtur re-
 jiciendum, tempore Mosis Ægyptum in plura re-
 gna divisam fuisse, Heliopolitanum, Memphiti-
 cum aliaque. Recte statuitur illos errare qui Dy-
 nastiam Thinitarum & Thebanorum Diospolitarum di-
 vellunt. Revera enim coincidunt, ut ex compara-
 tione nominum & temporum patet: nisi quod
 nomina interdum & anni varient: nam in dyna-
 stia Thebanorum sunt pauciores Reges ac anni:
 & interdum duo tresve Reges aliarum dynastia-
 rum in unum contrahuntur, quod ex varia lectio-
 ne ac confusione nominum profectum videtur.
 Series Regum Ægypti secundum traditiones
 Arabum extat apud Kircherium Tom. 1. Oedipi
 Ægyptiaci qui ab Adamo & Kaino Reges suos ad

diluvium usque deducunt. Volunt enim illi, idque non improbabile videtur, Ægyptum propter eximiam fertilitatem & regionis pulchritudinem, jam ante diluvium à posteris Adami cultam & habitatam fuisse. Catalogus ex Josepho aliisque secundum numeros Hebraicos hic texi potest.

Reges Ægypti.

1816. *Mitzraim.*

Menes.

Athotis.

Post hos divisa videtur Ægyptus in duo regna celebriora, Memphiticum sive Ægypti inferioris, & Thebanum sive Ægypti superioris, quod alio nomine Thiniticum & Diospolitarum dicitur. Memphiticum occupatum fuit à gente Hycsos. Itaque hæc series.

Reges Memphitici.

1920. *Saites* sive *Salatis*. 19.

1939. *Anon* sive *Baon*. 44.

1983. *Pachnan* sive *Apachnas*. 36. 7.

2020. *Staan* sive *Apophis*. 61. alii 8.

2081. *Arcles* sive *Fanias*. 50. 1.

2131. *Aphobis* sive *Affis*. 49. 2 alii 61.

Finis regni Hycsos qui Ægypto expulsi littora Pa-

ra Palæstinæ occuparunt, ibique gentem Philistæorum condiderunt.

Reges Thebani.

Timaus. Ejus successores eruendi essent ex Manethonis dynastiis, Africano, Eusebio. Sed quis ex illis tenebris lucem speret? Itaque ommissis dubiis, tandem regnavit in Thebaide *Alisfragmutosis*: post quem expulsis Hycsis, totius iterum Aegypti Rex factus fuit

2179. *Thethmosis* sive *Amosis*. 25. 4.

2205. *Chebron*. 13.

2218. *Amenophis*. 20. 7.

2239. *Amessis*. 21. 9.

2261. *Mephres*. 12. 9.

2273. *Mephramutosis*. 25. 10.

2299. *Thmosis*. 9. 8.

2309. *Amenophis*. 30. 10.

2340. *Orus*. 36. 5.

2376. *Acenchres*. 12. 1.

2388. *Rathotis*. 9.

2397. *Acencheres*. 12. 5.

2410. *Acencheres*. 11. 12. 3.

2422. *Armais*. 4. 1.

2426. *Rameffes* 1. 4.

2427. *Rameffes Miamun. 66. 2.*

Sub hoc Moses censetur natus.

2494. *Amenophis. 19. 6.*

Hic in mari rubro submersus.

2515. *Armais sive Danaus, cui successit frater
Sethosis sive Ægyptus, qui Herodoti
Sesostris & Rhamses Taciti.*

2533. *Busiris.*

Catalogos Regum Æthiopiæ à Chuso, Arabiæ
Felicis à Cahtan sive Joktane, Persarum à Kay-
marra filio Aram, filio Semi, texere non est opus.

C A P U T XII.

*Probatur Serum antiquitates non infringere fidem
Codd. Hebræorum Mosis.*

Serum tempus Historicum incipit annis ante natum
Christum 2847. Septem tum simul Reges habuere,
quorum posteritas per annos sexcentos quadraginta du-
ravit. Exin regnum Serum devolutum est ad familiam
Hiaa. Si vel ipso Martinio teste, usque ad annum
ante Christum 2207. Sinenses fatentur nihil certi se ha-
bere in Historia sua: quomodo Serum tempus Hi-
storicum incipit annis ante Christum 2847? Non
igitur tempus Historicum, sed fabulosum, incipit
annis

annis ante natum Christum 2847. idque per annos sexcentos quadraginta durat, usque ad annum ante Christum 2207. qui est mundi 1893. Ab hoc demum tempore certior Historia Sinensis incipit cum familia Hiaa & Imperatore Yvuo. Hæc ipse Martinus ita tradit, penes quem omnis rerum Sinensium apud nos fides esse debet. Sublatis igitur ex Sinensi Historia fabulosis annis 640. initium Historici temporis præcise incidit in dispersionem gentium & ætatem Pelegi, secundum calculum Moysis in Codicibus Hebræorum: adeoque hoc invictum quoque argumentum est, quo illa quam instituimus supputandi ratio & simul Sacrarum Scripturarum Hebraicarum autoritas stabiliatur. Si quis vero tempus Historicum & Mythicum in Sinensium Annalibus confundere velit, adeoque in universum annos 4505. ipsorum Regibus adscribere, tum quidem secundum Hebraicum calculum, numerus hic aliquot seculis anticipabit diluvium: neque tamen propterea codices Græci, ubi laxiora temporum spatia, Hebræis præferendi sunt, quia fabulosa non sunt ad veritatis normam nimis rigidè examinanda.

Quid enim hoc ad Codices Hebræos, quod Sinenses Catalogum Regum suorum à temporibus

bus ante diluvium deducunt? Ipsis hoc, ut & aliis populis, ita placuit. Nihil novi fecerunt; habent exempla aliorum quibus se defendant. An propterea statuendum erit Codices Hebræos corruptos? Multis nationibus placuit Regum suorum Catalogos à temporibus ultra diluvium arcessere: neq; id vel soli Sinenses fecere, vel propterea Codices Hebræi erroris arguendi. Nam cum ante diluvium quoque magna fuisse imperia & Heroas cognovissent ex majorum traditionibus: singulæ gentes hos sibi tanquam conditores illustres arrogarunt. Idq; Moses disertim innuit, dum dicit: eos ab omni ævo fuisse famosissimos. Non sane id vult, ante diluvium tantum, verum postea quoque celebrem eorum & famosam memoriâ fuisse. Unde illi in Chronicis *αὐλητικῶν* periodi & supra diluvium excurrentia tempora. Nemo opinor refragabitur, si id ipsos Græcos, & Latinos fecisse ostendi possit, & si Græcis, etiam Sinensibus, facere licuisse. Inachus Regum Argivorum antiquissimus censetur. Hunc esse *Ἀνὰχον* & Enochum jam dudum eruditi multis argumentis probaverunt. Si nominis convenientia spectetur, quid clarius quam Inacho, Enocho, Annaco, idem esse nomen? Si res gestas: uterque primus urbem struxisse

xisse & regnasse dicitur: ille Argos hic Hanoch. Et quamdiu ante diluvium vixerit hic Inachus secundum commenta Græcorum, ex Eusebio & aliis patet. Nam quia diluvia Græcorum unum idemque sunt cum Noachico, necessario conficitur Inachum, quia diu ante illa diluvia vixisse traditur, ante diluvium Noachi vixisse, vel fabulosum esse. Atque hoc propterea moneo, ne ex Eusebio præsidium quærat, qui Inachum diu post diluvium locat. Hinc manifestum est & Sicyoniorum & Argivorum Reges, qui ante Ogygis & Deucalionis diluvia vixisse perhibentur, vel planè fabulosos esse, vel ex Heroibus illis, quos ante diluvium vixisse Moses tradit, utcumque expressos. Sic Saturnus non tantum Noach, verum etiam Cainus est. Quod ex Mose patet. Qui describens Cainum, utitur voce Satar; & cum à Jehova fugisse dicit, sicut Saturnus à Jove suo, apud Poëtas, ex Creta in Italiam ad Janum fugit. Tubalcain sine dubio Vulcanus est, & nominis argumento, & artium, quas uterque invenisse dicitur. Idem de Mercurio, Apolline, Pallade & aliis diis vel Heroibus statuendum, qui Musicam aliasque artes invenisse traduntur, quod sint Jubal, Jabal, Aba, Zilla. Si igitur Græcis pariter & Latinis li-

cuit Regum suorum Catalogos augere nomini-
bus & personis illorum Heroïum qui ante dilu-
vium vixerunt, & quorum fama diu celebris fuit
etiam post diluvium : quidni idem Sinensibus
accidisse statuemus? Sit ergo ipsorum Vitey, cu-
jus initium nostro calculo incidit in A. M. 1253.
Noachus. Noach natus est secundum Codd. He-
bræos A. M. 1056. Ergo A. M. 1253. erat jam an-
norum 197. Longævum fuisse Vitey Sinenses tra-
dunt, quippe cui adscribunt regnum centum an-
norum. Si non in omnibus Noacho & Viteyo con-
venit, fabulis imputandum. Et sane nihil frequen-
tius est in antiquissimis illis Chronologiis, quam
quod à Noacho, qui tum ante tum post diluvium
vixit, Reges suos & tempora auspicantur. De Jano
res clara est, qui cum conditor Italorum Regum
perhibeatur, Noachum nomine & suo & regionis
quæ Oenotria dicta, refert.

Sed & ipsæ Sinensium traditiones de hoc suo
Vitey satis innuunt, Noachum hoc nomine desi-
gnari. Nam reperisse dicitur Vitey naves & ascias
ad findenda ligna. Propone tibi Noachum ar-
cam, quæ navis sane fuit, struentem & ligna ex-
asciantem. Summus architectus fuit Vitey. Ne-
scio quis architectura clarior Noacho fuerit, adeo
arca

arca illa omnibus suis partibus sibi exactissime constat, ut jam à Mathematicis prolixè ostensum.

Si igitur Vitey Sinensium, Noachus Hebræus est, quis miretur Chronologiam Sinensium, quæ à Vitey incipit, diluvium aliquot seculis superare? Et judicent modesta ingenia, an satis causæ sit, in gratiam Sinensium, quorum antiquitates monstruosis fabulis contaminatæ sunt, tantæ corruptionis reos peragere Codices Hebræorum, & præferre illam quæ LXX vocatur, versionem?

Præsertim cum aliâ ratione eaq; convenientissime consuli possit Chronologiæ Sinensi, si Vitey Noachus statuatur. Quod si neq; hoc placeat, annon longe convenientius est Christiano nomini, erroris potius arguere Sinenses quam codices Hebræos? Nam non priora tantum illa ante Viteium fabulosa sunt, verum ipse quoq; Vitei cum successoribus longo ordine quantum admixtum habet vanitatis & ineptiarum? Quis igitur fidem faciet à Viteio incipere tempus Historicum? Mirus scilicet ille consensus omnium scriptorum Sinensium. At quis nostrū in Europa omnes scriptores Sinenses vidit, legit, intellexit? Si Jesuitæ Codices aliquot Historicos viderunt & interpretati sunt, non tamen omnes. Ita dubium manet quando desinat

tempus ἀδελον, & incipiat tempus Historicum apud Sinenses: & cum Yaros scriptores ante Confutium habuerint, qui Viteio multis seculis posterior est, quis illorum traditionibus fidem adhibeat, præsertim cum non tantum annos, verum menses quoque & dies antiquissimorum illorum Regum supputare soleant?

Liberum igitur sit vel Viteyum adscribere Regibus Sinensium fabulosis: vel Viteyum eundem cum Noacho statuere: ita sibi pulchre Chronologia Hebræa constabit, neque opus erit fidei Christianæ tam grave vulnus infligere, & nova arma profanis suppeditare ad illudendum Scripturis sacris, quæ hæcenus in Ecclesia recepta fuerunt tanquam authenticæ.

Sinenses ex Annalibus suis primam literarum inventionem ad annum ferè trecentesium post diluvium collocant: quarum primus autor Rex Fohi fuerit. Exempla characterum talium varia Kircherius in Oedipo suo proponit: unde patet characteres illos longe diversos fuisse ab illis quibus hodie in scribendo Sinenses utuntur. Neque extant libri in Bibliothecis eorum, characteribus Fohi conscripti, nisi forsan ad famam antiquitatis conficti ac suppositi: sed omnis authoritas libro-

brorum & antiquissimæ Historiæ dependet à Confutio. Is autem demum natus est circa A.M. 3453. id est 551. annis ante Christum, vixitque annis 70. Obiit ergo A.M. 3523. Ejus enim libri sunt Bibliothecarum Sinensium antiquissimi, & è quibus prope reliqui omnes prodierunt. Atque hinc corruit illa assertio : *Scriptores habent ipso Mose antiquiores.* Nam cum Confutius sit antiquissimus & is demum 551. annis ante Christum natum scripserit, contrarium apparet.

Utcunque igitur extet apud Sinenses Catalogus Regum, cujus initia superant æram diluvii Mosaicam secundum Codices Hebræorum : non tamen inde sequitur Catalogum illum esse exactæ veritatis, præsertim cum Confutius sit antiquissimus Scriptorum qui extant, cui æque facile fuit ac Manethoni, suis antiquitatis nomine imponere. Præterea Sinensis Monarchia qualis nunc est, non superat annos mille octingentos : nam ante illa tempora sub uno Imperatore plures erant reges, & regnum ipsum divisum in plura regna minora : Unde crebra bella civilia & motus, dum hic vel ille Monarchiam in alios assumit, teste eodem Trigautio. Hinc patet quam haud difficile fuerit Sinis, seriem Regum collateralem in longum extendere,

dere, sicut etiam Manethonem fecisse fatentur.

Et quod non tanta sit antiquitas artium, prout vulgo jactant, hinc patet, quia Typographia apud eos vix ætatem quinque seculorum superat, ante quæ tempora non nisi manu libros describebant, quod quam & difficile & errori obnoxium sit in illa characterum multitudine, quis non videt? Falsum quoque, *Seres spatium quater mille annorum absque bellis in otio & voluptatibus transegisse, nullis finitimorum conumerciis temeratos.* Aliud enim Annales ipsorum ostendent ubi lucem aspexerint. Trigautius testatur: *ab omni memoria civiles tumultus bellaque minime defuisse.* Et quid opus erat murum illum ingentem per quadringentas & quinque leucas intra ardua montium præcipitia struere contra Tataros, si absque bellis in otio tantum & voluptatibus per tot secula vivebant? Vel militum etiam in alta pace supra decies centena millia alere?

Cæterum unico illo Martinii loco qui jam supra allegatus fuit, omnia, quæ de Sinensium antiquitatibus traduntur, convelli penitus possunt: ut nulla jam opus sit Chronologiæ Hebræo-Mosaicæ annorum 1440. augmentatione. Is igitur Martinus in Novo Atlante Sinensi hæc verba habet:

Vsq̃ue.

Vsque ad annum ante Christum 2207. Sinenſes fatentur nihil certi ſe habere in Hiſtoria ſua. Chriſtus autem natus eſt A. M. 4000.

Ergo ſi ab annis 4000. ſubducamus annos 2207. tempus Hiſtoricum apud Sinenſes demum incidet in A. M. 1893. id eſt ducentefimum trigefimum ſeptimum poſt diluvium Hebræorum; adeoque Sinenſium Hiſtoria recentior eſt Chaldæorum & Ægyptiorum rebus. Ita igitur ſe habet Chronologia Sinenſis certior.

A. M. 1893. ante Chriſtum 2207. Imperator Yvus fundavit familiam *Hiaa* quæ duravit uſque ad A. M. 2334. ante Chriſtum 1766. quo anno extincta familia *Hiaa*, regnare cœpit ſecunda familia dicta.

A. M. 2334.	<i>Xanga</i>	Ante Chriſtum	1766.
A. M. 2878.	<i>Cheva</i>	Ante Chriſtum	1122.
A. M. 3854.	<i>Cina</i>	Ante Chriſtum	246.
A. M. 3894.	<i>Hana</i>	Ante Chriſtum	206.
A. M. 4268.	<i>Cyna</i>	Poſt. N. Ch.	264.

Quo anno quinque Reges de regno certarunt dicti *Utai*, donec omnibus hiſ extinctis A. Ch. 618. Sola regnavit familia.

A. M. 4622. *Tanga* Poſt Chr. 618. Paulo poſt iterum

iterum factiones Utai regnum distraxerunt.
Donec succederet familia

A. M. 4927. *Sunga* post Chr. 923. Hæc regnavit usque ad A. Ch. 1278. quo anno Tataři Sinam expugnarunt.

A. M. 5282. *Iuena* familia Tatarorum post Ch. 1278. Hæc regnavit usque ad A. Ch. 1368. Successit familia Sinensis.

A. M. 5372. *Taiminga* post Chr. 1368. Quæ regnavit usque ad A. Ch. 1644. quo anno Tataři Sina potiti. Eorum familia.

A. M. 5648. *Taicinga*. post Chr. 1644.

Quod si accuratius primas gentium origines & migrationes consideremus, magna Ægyptios inter atque Sinenses, in literis, artibus, regimine, Religione, convenientia deprehendetur: ut non absurda vel improbanda eorum opinio sit, qui coloniam Ægyptiorum antiquissimam Seres statuunt. Probat operose Kircherius Chamum ex Ægypto in Persiam, inde in Bactrianam colonias duxisse. Ex Bactriana autem facilis ac brevis in Sinam transitus. Neque hæc recens sed vetusta opinio est, quam ex ore sacerdotum Thebanorum Germanicus Cæsar accepit: *Regem Rhamsen*
Libya,

Libya, Æthiopia, Medisque & Persis & Bactriano ac Scythia potitum. Scythis autem & Bactrianis contermini sunt Hippophagi sive Seres. De Sefostri Diodorus: domuisse totam Asiam & extra Alexandri aras progressum, Gangem transivisse & Indiam ad Oceanum usque domuisse. Idem alibi: Osmanduam Regem Ægypti rebelles Bactrianos domuisse. Et Osiridem multas colonias in Indiam duxisse. Strabo in universum: Reges Ægypti Imperium usque in Scythiam, & Bactrianam & Indiam propagasse? Quæ sane luculenta indicia sunt Sinenses ab Ægyptiis profectos. Id quod vel imprimis antiquissimi illi Sinensium characteres quorum inventor Rex Fohi fuisse dicitur, ostendunt, qui Ægyptiorum in omnibus æmuli sunt. Sinensium etiam Idololatriam eandem cum Ægyptia fuisse, ac communia eos sacra habuisse, idem Kircherius prolixè ostendit.

Obiter nunc addo rectè nominari Sinenses quos alii Seras secundum antiquos vocant. Sinæ Ptolemæi positurâ quidem Siamensibus hodie respondent: sed sive illi iidem fuerint cum Seribus, sive diversi, nihilominus vel ipsi Seres Sinensium vocabulum sibi imposuerunt, vel ab aliis sibi impositum acceperunt. Cocincinenses & Sjami.

(à quibus Lusitani Chinæ nomen acceperunt) Cinappellant: ipsi Sinenſes in congreſſibus ſuis Zin Zin ingeminant. Martiniuſteſtatur Sinarum nomen è regia familia Gin ortum. Unde patet nomen Sinenſium non eſſe ab ea gente alienum. Quod ſi adeò diſplicet hoc nomen & Serum placet, cur non potius Hippophagi appellantur? Hæc enim eſt illa priſca Hippophagorum regio: quia Sinæ hodieque equinâ veſcuntur ut nos bubulâ, nec canibus aſiniſve abſtinent. Serum nomen à Serici uſu fluxit, qui Sinis receptus annis antè Chriſtum 2600. Martinioteſtè. Quod tamen fabuloſum eſt, quia Annales Sinenſium nihil certi habent ante annum M. 1893. ut paulo ante oſtenſum.

C A P U T XIII.

Probatuſe diluvio totum globum terreſtrem fuiſſe ſubmerſum.

U num tantum fuiſſe diluvium idque univerſale, cujus apud omnes penè gentes extat memoria, in conſeſſo eſt. Itaque Phoronæi, Ogygiſ, Promethei, Dardani, Deucalionis, quæ temporibus & locis diverſa ſtatuunt Græci, du vium unum idemque cum Noachico ſunt. Unde quod
ſupra

supra diximus, consequitur, Græcorum Inachia, Pelasgica, Attica, Sicyonia, vel complecti res ante diluvium gestas ab Heroibus illis Mosaïcis, vel fabulosa esse. Idemque de Sinensibus & Ægyptiis statuendum.

Ita etiam universale diluvium fuisse ut omnes sub cælo terre mergerentur, Moses dicit: *Operiti sunt omnes montes altissimi qui sunt sub VNIVERSO cælo. Quindecim cubitis sursum invaluerunt aquæ, postquam operiti fuerunt montes illi. Expiravit itaque omnis caro quæ reptabat super terram, volucrum pecudumque & bestiarum & omnium reptilium quæ repunt super terram, & omnis homo.* Et plura sunt in textu: ita ut Spiritus Sanctus accurate innuere voluerit totum globum terrestrem aquis fuisse submersum, nulla penitus terra, etiam ab hominibus inculta, excepta. Nam scopus Dei erat diluvio extinguere omne vivens animal extra aquas: id est aves, bestias & homines. Et hoc Moses tanto studio inculcat, tandemque concludit: *Omne in cuius naribus halitus erat vitæ, ex universis quæ degunt in sicco, mortuum est.*

Quanquam igitur genus humanum nondum implevisset omnes terras, saltem remotissimas illas oras; nihilominus nulla fuit regio quæ non

animalia habuerit, id est aves, reptilia, pecudes & belluas. Videmus enim hodieque terras réperiri cultoribus vacuas & fortasse ab omni ævo inaccessas, quæ tamen sua habent animalia. In nova Zemla sunt ursi & vulpes, nulli tamen homines, nisi forte advenæ.

Et quis dubitet quin ursi & vulpes, ex Armeniæ montibus, per spaciosos Sarinæ campos & vasta sylvarum, ad Oceanum glaciale pervenerint, præsertim cum piscibus victitent, & lucos consitos & specus roscidos & colles frigidos & fontes amœnos semper incubent, ut Apulejus loquitur. Atque hæc causa cur frequentissimi sint in arctoisterris, rarissimi vel nulli in Africa & exultis regionibus. Ita Rangiferi non nisi in Lappia & vicinis Oceano Tatarico oris, ac ne vivere quidem possunt alibi. Quia igitur omnia quæ nunc uspiam terrarum sunt animalia ordinarie & naturaliter nascentia (nam quædam, ut muli, contra naturam & arte producuntur ideoque non generant) etiam ante diluvium extiterunt, & non nisi beneficio arcæ Noachi conservata sunt: hinc manifestum evadit diluvium omnes penitus terras oppressisse. Sicuti enim Rangiferos sola Lappia & vicinæ polo regiones alunt: ita eorundem im-

patiens

patiens est Oriens, ac ne Gallia quidem fert: quæ admodum etiam frigidæ terræ asinos, mulos, leones, elephantos, camelos, simias aliaque animalia calori assueta non tolerant. Unde consequitur diluvium non in Mesopotamia tantum, verum etiam in Lapponia & Polaribus terris, ac proinde universale fuisse. Fuerunt igitur ante diluvium omnes omnino terræ, si non hominibus, at aliis animalibus frequentatæ. Ergo diluvium fuit universale, ac totus terræ globus ita aquis tectus ut nulla prorsus ejus extaret portio. Quia omne vivens extra aquas deletum. Viventia autem ubique erant.

At deerant aquæ. Aquas Moyses suppeditat, *diffuderunt se omnes fontes abyssi magnæ, & cataraçtæ cæli se aperuerunt ut esset imber super terram centum quinquaginta diebus.* Quis hic aquas defuisse dicat ad obruendum totum globum terræ, cum cataraçtæ cæli se aperuerint, & omnes fontes abyssi? Et annon in prima creatione tota terra aquis quam altissime fuit obruta? quæ aquæ postea divisæ in cœlestes & terrestres, superiores & inferiores, in diluvio iterum, saltē ex parte, conjunctæ fuerunt, donec montes altissimos quindecim cubitis superarent. Qui dicunt hoc esse *pie negari*, viderint

quantum tribuant tam claræ narrationi Moſis & authoritati ſacrarum literarum. Dicit Moſes *omnes montes altiffimos qui ſunt ſub univerſo cælo opertos aquis fuiſſe: ipſi vix, Syriam ac Meſopotamiam forſan, concedunt. Dicit Moſes, apertas fuiſſe catarrhas cæli & fontes abyſſi, adeoque digito quali monſtrat loca, unde Deus aquas in terras effuderit: ipſi, hoc fieri non potuiſſe ſine concurſu multorum miraculorum; debuiſſe vel plures aquas creari, vel dicendum iſtam aquarum molem ex aliis cæli orbibus decidiſſe, ac denuo, finito diluvio, ad ſedes ſuas revolofſe. Verum hoc eſſe pie nugari: Deum non facere miracula fruſtra. Primo quis non agnoſcat cui authoritas ſcripturæ ſacra eſt; concurſum multorum miraculorum in diluvio? Vel in ſola arca, quanta miraculorum congeries? Animalium omnes ſpecies tam diverſæ, moribus, victu, ſponte arcam ingrediuntur, Noacho parent, odia deponunt. Annon ibi multa concurrunt miracula? quæ quia ab aliis copioſè enarrantur, ideo prætereo. Cur vero plures aquæ debuiſſent creati quam creatæ fuerunt initio, cum tota terra aquis ſubmerſa eſſet, & quæ poſtea in cœleſtes & terreſtres alveos, velut theſauros quosdam congeſtæ ſunt, unde iterum pro beneplacito Creatoris, vel ad poenam vel ad præmium humani*

manigeneris effunderentur? An Deo aquæ defuerunt ad totam terram submergendam? Quis hoc dicat cui cœlorum amplitudo cognita? cui terrarū profunditas perspecta? *Sed debuissent ex cœli orbibus decidere ac demum finito diluvio ad sedes suas revolare.* Debuissent omnino: & hoc singulis diebus videmus accidere. Pluviæ ex cœli orbibus decidunt, ac denuo finitis pluviis, ad sedes suas revolant. Non quod sint pennatæ, vel contra naturam corporum gravium, ita guttatim, prout deciderunt, in cælum revolent: sed in vapores, vi caloris resolutæ & in nubes condensatæ, prout vulgares Physicorum libelli doceant. Et hoc non est *pie nugari*, sed rem per se satis claram, utcunque interpretari. *At Deus non facit miracula frustra.* Ita est: non tamen omnium miraculorum divinorum ratio nobis explorata est.

Legantur Cap. 38. 39. 40. 41. Jobi: quot ibi miracula divina, quorum quis rationem reddat? & tamen Deus illa non facit frustra. *Quid opus erat illas mergere terras, ubi nec olim fuere homines, neque nunc sunt?*

Quid ergo opus erat Mosen scribere submersos fuisse omnes altissimos montes sub universo cœlo? An existimabimus in montibus altissimis

Arme-

Armenia præsertim illo qui hodie Agri vocatur, homines habitasse? & tamen submersus fuit. Quid opus erit ad altitudinem quindecim cubitorum submergere altissimos montes, cum vel nulli in illis habitarent homines (quidam enim plane sunt inaccessi ut ille Agri) vel si aliqui ingruente diluvio eò fugerunt, tribus vel quatuor cubitis satis profunde submergi potuerint? Tamne parci aquæ sumus ut metuamus Deo defuturas, si quidem terræ globum ita aquis tegere vellet, ut nulla prorsus ejus extaret portio? Textus Mosis facile quæstioni huic satisfacit: *Cur opus fuerit illas mergere terras, ubi nec olim fuere homines nec nunc sunt?* Quia nimirum dixit Jehova; delebo hominem, quem creavi, de superficie terræ; tum **HOMINEM** tum **JUMENTA REPTILIAQUE** & volucres celi: nam pœnitet me quod fecerim **EA**. Hinc intelligimus ex ore ipsius Dei, cur opus fuerit illas mergere terras ubi nec olim fuerint homines nec nunc sunt, ac fortasse nunquam futuri sunt illi. Nisi forte jumenta quoque & reptilia & volucres cœli intra Syriam & Mesopotamiam includere & extra illas terras, quæ ab hominibus tum colebantur, nulla animalia ac ne volucres quidem fuisse, statuamus.

Si igitur Mosen consulamus, statim deprehendemus

demus non propter solum hominem diluvio merfas terras, sed statuisse Deum cuncta in sicco viventia una cum hominibus delere: Quapropter non tantum illas regiones merfit, quæ habitabantur, sed omnem terram habitabilem; quia nulla remota vel inculta regio, quæ non viventia animalia, qualiacunque tandem, produceret. Omnia autem usque ad reptilia & insecta Deus diluvio perdere voluit. Neque est quod quis quærat, quid opus erat, cur Deus animalia cuncta extra aquas degentia diluvio submerfit? quia nimirum *pœnituit Jehovah quod fecisset ea.* Cur autem pœnituerit, neque cuiusquam est quærere, neque meum respondere.

Stultum est putare ante diluvium adeo multiplicatum genus humanum ut omnes terræ angulos pervaserit. Nescio quis hoc elogio tangatur. Non enim arbitror quoenquam id asserere, cum ne in hanc quidem diem, per universum orbem propagati sint homines, ac ne quidem omnes terræ habitabiles. Nam quot in Africa dantur solitudines, quæ integra regna æquant, & tamen nullos incolas patiuntur? sic in Norwegia desertum vastissimum & longissimum multorum dierum itinere, quod vulgo *Dorefield* appellant, omnis humani cul-

tus impatiens in tantam longitudinem & latitudinem exporrectum, ut majus vastiusque hoc, nulum Europa desertum habere perhibeatur. Quod si Deus Norwegiæ diluvium immitteret, an existimamus reliquam quidem Norwegiam, ubi humanæ sedes sunt, submersum iri, non tamen desertum illud? Hæc enim verba sunt: *Vt diluvii inundationem ultra orbis habitati terminos producamus, nulla jubet ratio, imo prorsus absurdum dicere, ubi nulla hominum sedes, illic etiam viguisse effectus pœnæ solis hominibus inflictæ.* Si Moſen ſequamur non dicendum pœnam diluvii ſolis hominibus inflictam. Maniſeſte enim contrarium tradit, & omnia ſimul extra aquas & arcam viventia exitio deſtinata aſſerit. Ergo nulla auctoritate ad ſolos homines pœna reſtringitur.

Cum ne centeſimam quidem partem orbis univerſi aquis ſubmerſam fuiſſe concedant, tamen diluvium haberi volunt, *univerſale, æcumenicum; quandoquidem clades fuit univerſalis & totum orbem habitatum oppreſſit.* Hæc non ſufficiunt: textus Moſis plures cauſas ſuppeditat, cur univerſale diluvium fuerit. Primo: quia omnia viventia extra aquas & arcã merſa ſunt. Deinde: quia omnes altiſſimi montes ſub univerſo cœlo ſtagnati. Et ſi adeo abhorrent à mira-

miraculis multiplicandis, cum vix centesima pars terræ submersa fuerit; quid opus erat arcâ ad Noam cum familia & animalibus diluvio eripiendum? Nam cum in arca tot diversæ animalium species neque colligi neque contineri potuerint absque multis miraculis, annon facillimus modus erat, Noachum ex Syria & Mesopotamia, quas tantum submersas concedunt, in alias regiones, hæcenus incultas, abducere, atque ita diluvio eripere, quemadmodum Lot incendio Sodomæ fuit ereptus, & Abraham ex Chaldæa in Chanaanæam evocatus? Hic sane facillimus modus erat, quo Noah hanc pœnam evadere, & se pariter atque animalia, liberare potuisset.

Præterea utcumque demus Noachum cum familia in arca potuisse servari; quid opus erat ex omnibus animalium speciebus, singula vel septena paria, intra arcam recondere, si vix centesima pars terræ submersa fuit? Non enim credibile videtur in illa tantum parte terræ quæ ab hominibus tum habitabatur, aves & illa animalia, cicura pariter atque fera fuisse, alibi nulla. Sic igitur vel Noachus cum animalibus absque arca, vel saltem animalia extra arcam, servari potuissent, ac multæ curiosæ quæstiones, de animalibus intra arcam servatis, cessarent.

CAPUT XIV.

Repetuntur summatim quæ pro antiqua Codd. Hebræorum, contra novam LXX. Chronologiam, dicta sunt. Epilogus.

Atque hæc denova hac ex LXX. Samaritarum, Josephi, Chaldæorum, Ægyptiorum ac Sinensium Codicibus, contra fidem Hebræi, qui solus Mosis & authenticus est, textus, deprompta temporum ratione, breviter dicta sint. Summa huc redit: nullam antiquissimis illis gentilium Genealogiis & Regum Catalogis tribuendam esse fidem, ubi contra Mosis Hebraicam authoritatem, sive in annorum numero, sive in rebus ipsis, aliquid statuunt. Ex solis Sacris Scripturis indubiam temporum seriem petendam. Illas Scripturas in sola Hebræa lingua incorruptas ad nos pervenisse. Versiones omnes ad harum Canonem examinandas. Imprimis vitiosissimam esse quæ vulgo LXX. Interpretum vocatur: cum non sit primæva illa quæ jussu Ptolemæi confecta dicitur (quanquam tota illa narratio Aristæ de LXX. cellulis, miro consensu & exiguo tempore, jam dudum falsi convicta fuerit) sed nequidem illa qua Origenes usus & quam singulari studio ex

dio ex Hebræis fontibus correxit: verum corrupta quædam Rhapsodia & miris erroribus deformatum Chaos. Ad Chronologiam Hebræorum omnium gentium annos esse adaptandos: ita ut ubicunque diluvium, vel mundi creationem, superant, ibi error esse statuatur vel confusio rerum ac personarum ante diluvium, cum illis quæ post diluvium acciderunt. Ita Sinensium Annales si omnino à Vitey inchoandi sint, incident in tempora ante diluvium. Cæterum cum manifestum sit illos Annales communi profanæ antiquitatis vitio laborare, & multa absurda ac incredibilia complecti; præterea non nisi fide quorundam nitantur; hinc facile quivis videt, nullam justam vel sufficientem causam esse, propterea Hebræum Mosis Codicem tam contempnim rejiciendi & in ejus locum Lxx. versionem introducendi. Accedit & hoc, quod nondum constet an omnia Annalium Sinensium exemplaria in numeris & annis Regum conveniant? id quod haudquaquam probabile est, cum perpetua quasi discordia inter antiquos Chronologos reperiatur, & citius inter horologia, quam ipsos, conveniat. Nam si tanta inter Manethonem, Eratosthenem, Jul. Africanum, Josephum, Eusebium, in nominibus, annis

& serie antiquissimorum Regum, discrepantia est: quid ni idem de Sinensibus Chronologis dici queat? Essent igitur ante excutiendæ omnes Serum Bibliothecæ, antiquissima inter se conferenda exemplaria, variæ lectiones annotandæ, Synchronismi & Anachronismi conferendi, quam certi quid de tanta regum per tot seculâ continuata serie ac successione statueretur, quam omni vitio carere impossibile est, cum id ne in recentioribus quidem Regum Historiis fieri possit. Cum vero nemo nostrum libros Sinensium intelligat, neque uni in tam gravi causâ fides adhiberi possit: hinc patet Chronologiam Sinensium, tanquam nondum satis exploratam, & in multis adhuc vel dubiam, vel incognitam, non debere contra temporum rationem, quæ in Hebræis Codd. traditur, & per tot secula obtinuit, allegari. Multo minus deliria Præadamitæ tanti esse debent, ut cum sua vanitate corruant & explodâtur, propterea 1440. anni ex corruptis quorundam lacunis, temporibus Mosaicis affuantur, præsertim cum tam paucis annis, tot myriades seculorum, quæ Sinenses Cathæi, Iguri, Bramæ ac omnes fere Indorum populi, ut nihil de Chaldæis & Ægyptiis dicam, fingunt, haudquaquam expleri possint. Ita ut vel
infini-

infinitas quædam temporum statuenda sit, ad satisfaciendum profanorum curiositati: vel vestigiis Moſis ac Hebræorum Codicum, firmiter inſiſtendum. Deus autem deſtruet ſuo tempore opera diaboli, ac eos qui vana perſuaſione antiquitatis excæcati ſunt, tandem luce verbi ſui illuminabit, ut videant quam turpiter hætenus errarint. Certum quippe eſt omnia illa temporum ſpatia, quibus Sacrarum Scripturarum fidem exſuperant gentiles, fraude Diaboli, per ſacerdotes ſuos ac Idolorum miniſtros, fuiſſe conficta, ut divini verbi authoritate elevata, ſuos impios errores in animis miſerorum hominum ſtabilirent. Firmum igitur, id quod demonſtravimus, maneat, ſolos Moſis numeros, ſecundum Codicum Hebræorum fidem, omnis Chronologiæ fundamentum ſolidum eſſe, & in quo animus Chriſtianus plene acquieſcere debeat. Hancque veterem eſſe illam & primævam Patriarcharum Epocham: Novam autem illorum qui errores Lxx. aliorumque, pro vero annorum calculo ignorantibus obtrudunt: Nec eſt quod ita portam improbis obſtrui poſſe ſperemus ad cavillandum ſcripturam. Quin potius nova illis porta, omnem penitus veritatem Scripturæ ſuſpectandi aperitur, dum re-
jecta

jecta authentia textus Hebræi, Græca versio, quæ communi omnium Religionum Europæ (si Russos excipias, qui tamen ob stupidam barbariem idonei iudices non sunt, & Græcos Orientales, qui & ipsi omnem ferè humaniorem cultum inter Turcas amiserunt) consensu pro vitiosa & multis modis contaminata ac erronea habetur, fidei Christianæ norma imposterum & regula statuitur. Rejēctis itaque annis illis 1440. præsens æræ mundanæ annus is est 5663.

Errata Typographica sic emendanda.

Pag. 5. l. 7. pro ex l. est. p. 16. l. 1. pro certum, l. mirum, p. 48. l. 16. l. ille p. 52. l. 2. pro Tares l. raris.

F I N I S.

5043

1